

dat valt niet mee
varien!

dieuwke winsemius

DIEUWKE WINSEMIUS

**DAT VALT
NIET MEE, CARIEN!**

Met illustraties van Tiny van Asselt

DERDE DRUK

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH NV. - NIJKERK

ISBN 90 266 4301 2

1. Oei, oei, wat een wind!

„Mantel aan, Carien!” roept Pleuntje vanachter de dichte keuken-deur.

Carien trekt een gezicht. „Hoe zou die Pleun nu weten, dat ik net zonder mantel weg wou glippen?” denkt ze.

„Joe-oe!” Vlug wipt ze haar mantel van de kapstok. „Krak,” zegt het lusje, maar dat kan Carien niets schelen. Pleuntje naait het wel weer aan. En anders maar niet, dan hangt ze doodleuk de mantel aan een knoopsgat.

Pleuntje komt net uit de keuken. Ze droogt haar natte handen af aan haar schort.

„En tot boven toe dichtknopen, hoor. 't Is herfst en er waait een halve storm.” Ze schudt haar hoofd. „Zou je niet lie-

ver thuis blijven?" vraagt ze bezorgd. „Zo pas zei je nog, dat je zo moe was. Ik snap niet wat je met zulk weer buiten wilt doen. Geen sikkepitje. Ik weet wel wat ik liever deed. Nou! Fijn bij Pleun een kopje thee drinken in de warme kamer. Thee met een zelfgebakken koekje.”

„Nee hoor,” lacht Carien. „Buiten is veel en veel fijner. Maar daarom wil ik wel even een koekje opeten, als je dat graag wilt. Toch blijf ik niet thuis. Altijd thuis? Niks leuk.”

„Zelf weten,” zegt Pleuntje. „Als je je maar niet laat verkleumen. Vannacht heb je ook alweer zo lelijk gehoest.”

„Alleen maar een kriebeltje in mijn keel,” zegt Carien nog gauw. Ze pikt het grootste koekje uit het trommeltje en even later staat ze buiten. De deur valt achter haar in het slot. Pleun is wel een beste, maar ze moest niet altijd zo bang zijn voor kou vatten.

Hoei, wat waait het! Carien moet gewoon naar adem happen. Een paar grote jongens, die voorbij fietsen, hebben de ritsen van hun jassen losgemaakt en met één hand houden ze nu een slip vast. Dan wordt hun jas een zeil, waar de wind in kan blazen. En de wind blaast zó hard, dat ze niet meer hoeven te trappen. Gemakkelijk, zulke zeilfietsen!

Carien blijft even bij de straatveger staan. Hij heeft een karretje met twee grote vuilnisemmers. In zijn handen houdt hij een bezem wel drie keer zo groot als de bezem van Pleun.

De man kijkt eens omhoog naar de bomen en dan kijkt hij omhoog naar de goten. Er zitten niet veel bladeren meer aan de bomen, maar de goten liggen vol. De straatveger zet zijn pet wat steviger op en moppert: „Er is geen beginnen aan.” Toch gaat hij de bladeren maar bijeen vegen en dan schept hij ze in de grote emmers.

„Dat is nu een keer zijn werk en dat is maar goed ook,” denkt Carien. „Waar moesten anders de bladeren blijven?”

„Herfstig, hè?” roept hij tegen de bakker, die met zijn driewieler bijna niet tegen de wind in kan komen. „Gister was het nog zomer en nu is het plotseling herfst.”

Ja, op de kalender staat, dat de herfst al twee weken geleden begonnen is. Maar op die dag was het nog het mooiste weer van de wereld. De zon scheen en de bladeren aan de bomen waren nog gaaf en groen. En Pleuntje hoefde niet te roepen „mantel aan!”, want Carien mocht nog zo in haar jurk naar buiten.

Nu hebben alle kinderen jassen aan, lekker warm. De wind, die zó hard blaast, dat er geen blad aan de bomen kan blijven, die wind is nog koud ook. De rode en gele bladeren stuiven door de straat en vliegen het gangetje in naast Cariens huis.

„Zullen we een huis van bladeren maken?” roepen de jongens uit de straat en ze pakken handen vol droge bladeren op. Maar de wind blaast plagend de bladeren weg en doet ze door de lucht suizen. Zó kun je geen huizen bouwen.

Carien doet een paar stappen terug naar hun gangetje. Ze heeft een vreselijke hekel aan de jongens uit de straat. Vooral als Herman erbij is, laat zij zich liever niet zien. Dat is een verschrikkelijke plaaggeest.

De jongens nemen nog meer bladeren op en gooien die omhoog. „Tjoep!” zegt de wind, „daar weet ik wel weg mee.” En hij jaagt de bladeren de straat door. De grote geel-groene kastanje-bladeren, net heel grote handen met lange vingers. En de prachtige rood-geel gekleurde eikebladeren met knobbeltjes erop.

„Vooruit!” zegt de wind, „weg met jullie. Tjoep! de straat door. Floep! dat gangetje dáár in!” Het gangetje naast het huis waait helemaal vol. Als Cariens vader om zes uur thuis komt, moet hij vast grote stappen nemen, dwars over de berg heen, om in huis te kunnen komen.

Carien kijkt naar links en naar rechts, naar de straat en naar de

bomen. Wat zien die bomen er nu eensklaps zwart uit. En zo kaal. Door de takken heen zie je de grijze koude lucht.

„Carien!” hoort ze dan roepen. Het is de stem van Cobi, haar vriendinnetje. Ze zijn op dezelfde school en zitten in dezelfde klas. Naast elkaar.

„Dag!” roept Carien. „Ben jij ook buiten?”

„Nee, binnen!” lacht Cobi. „Zie je dat niet?”

Carien begint ook te lachen. „Och, wat zijn we weer leuk.”

Naast elkaar lopen ze de straat uit. Ze lachen om de bladeren, die om hun oren vliegen. En ze lachen om de wind, die Cobi's paardestaart heel even recht omhoog zet. Cariens korte haar waait wild om haar hoofd, net of het niet uitgekamd is. Nu lachen ze ook om de jongens. Met z'n tweeën zijn ze niet bang.

„Ik dacht, dat jij met je moeder de stad in zou gaan om nieuwe schoenen te kopen,” zegt Carien. „Dat zei je vanmorgen.”

„Ja,” antwoordt Cobi spijtig en ze kijkt naar haar schoenen, waarvan de neuzen helemaal kaal en versleten zijn. „Het zou ook ècht. Maar mijn moeder kreeg ineens vreselijke hoofdpijn en nu ligt ze in bed. Nou ja, dan kunnen we de stad ook niet in.”

„Zullen wij dan maar wat gaan spelen?” vraagt Carien.

Ze lopen, tegen de wind in, de straat verder uit. De bladeren vallen nog steeds van de bomen. Ze jagen tegen hun gezichten, die lekker rozig worden van de wind. Het lijkt wel of er om de hoek van de straat een reus staat, die alle bladeren wegblaast.

Carien en Cobi gaan op de rand van het trottoir lopen. Eén voet op de stoep en één ernaast in de goot. Net of je een lang en een kort been hebt. Hun voeten schuiven door de droge bladeren. Dzijep-dzijep-dzijep.

Er liggen zóveel bladeren, dat je niet eens meer kunt zien, waar het trottoir begint.

Cobi loopt harder en harder. Maar Carien kan niet zo vlug. Ze

is altijd gauw buiten adem en dan moet ze weer zo akelig hoesten. Aan het eind van de straat is een zebra-pad. Dat was er tenminste gisteren nog, maar nu zie je niets meer van de zwart-witte strepen. De weg is helemaal bezaaid met bladeren.

„Oversteken bij het bruine-paard-pad!” commandeert Cobi. „Het is nu geen zebra meer.”

Aan de overkant gaan ze weer dzjiepen, één voet op de stoep, eentje ernaast. Ze hijgen ervan, maar het gaat reuzefijn.

Dan plotseling . . . wat is dat . . . „Tinkelde-tink-tink.” Cobi heeft ergens tegenaan geschopt. Ze blijft dadelijk staan en kijkt naar de laag bladeren. „Hoorde jij het ook, Carien?”

„Ik hoorde niks, wat dan?”

Cobi rommelt met haar schoen door de goot. „Net of ik geld hoorde rinkelen.”

„Hè ja, vast een zak met zilveren guldens, net als in de verhaaltjes voor kleine kinderen,” spot Carien met pretogen. „Of een beurs met gouden tientjes of met dukaten. Net als mijnheer laatst voorgelezen heeft.”

„’t Was toch een prachtig verhaal,” zegt Cobi.

Ze hurken naast elkaar neer en graaien met beide handen door de bladeren. Maar nee hoor, ze vinden niets. Geen zak met guldens en geen beurs met gouden tientjes. Alleen maar een leeg lucifersdoosje en een roestig melkblikje. Carien geeft er een schop tegen. „Kijk, daar gáán je dukaten!”

Hun handen zijn vreselijk vies geworden, ze vegen ze af aan hun mantels.

„Jammer, hè? Anders waren we nu schatrijk geweest,” zegt Cobi.

„Nog even blijven zoeken,” vindt Carien „je kunt toch nooit weten.”

„Och, laten we maar doorlopen, het was toch niks.” Cobi heeft

nooit veel geduld. Maar Carien houdt vol: „Nog één keer de hele goot door.”

Ze beginnen weer bij de hoek van de straat. Dziejep-dziejep, opnieuw de hele goot door. En dan . . . precies op dezelfde plek, waar Cobi iets gehoord heeft, schopt nu Carien ergens tegenaan. En het klinkt heus net of het geld is, zo rinkelt het.

De meisjes kijken elkaar aan en lachen. „Nu blijven we net zo lang zoeken tot we het hebben.”

Met hun handen scheppen ze de bijeen gewaaide bladeren uit de goot. De wind pakt ze dadelijk op en smijt ze weg. Nog meer bladeren en nog meer . . .

En dan zien ze het tegelijk liggen . . . een heel oud portemonneetje. Net een klein tasje met een beugeltje.

Cobi grijpt er het eerst naar. „Het is van mij!” zegt ze vinnig, „want ik heb er het eerst tegenaan geschopt.” En ze grist het beursje weg.

„Dat is gemeen!” Carien bijt op haar lip van boosheid. „We hebben het gevonden doordat ik . . . Jij wou dóórlopen.”

„Maar ik zag het het eerst.” Cobi klemt het beursje stijf in haar hand.

„Niet waar, we zagen het tegelijk,” houdt Carien vol.

Dan kijken ze allebei naar het beursje in Cobi's hand. Het ziet er vies en nattig uit. Je ziet bijna niet, dat het tasje met wel duizend kleine kraaltjes geborduurd is, zo smoezelig is het geworden in die goot.

Van wie zou het zijn? Wie zou het verloren hebben? Ze weten het niet. Cobi drukt met haar duim tegen het knopje van het beugeltje en het beursje klikt open.

„Oooh!” roepen ze tegelijk. „Wat een bende geld!”

Ze gaan naast elkaar op de stoerprand zitten en steken hun neuzen bijna in de portemonnee. „Oooh, wat veel!” Twee opge-

vouwen papiertjes van een rijksdaalder en één, twee, drie, vier glimmende guldens. Die maakten natuurlijk dat rinkelende geluid.

Twee rijksdaalders, dat is vijf gulden. En dan nog vier, dat is negen. Onderin nog een kwartje en twee centen. Ze rekenen uit het hoofd . . . negen gulden en zevenentwintig cent. Dat is verschrikkelijk veel.

„Nou,” zegt Cobi, „als we het dan samen gevonden hebben, dan elk de helft. Elk één rijksdaalder en twee gulden en dan kopen we voor die zevenentwintig cent drop. En dat vieze beursje gooien we weg. Bah!”

Carien bedenkt meteen wat ze met haar geld zal doen. „O zeg, dan koop ik een fornuisje, waar je echt op koken kunt.” Maar dan slaat ze verschrikt een hand voor de mond. Ze kijkt Cobi aan. „Maar . . . ben je mal, kind? Dat geld is toch niet van ons?”

Wat je vindt hoor je direct naar het politiebureau te brengen.” „Poeh!” smaalt Cobi. „We komen toch nooit te weten van wie die beurs is. Zo'n lelijk oud ding. Als het nu nog een mooie nieuwe van plastic was. Maar zo'n oud kraaltjesding? Niks aan!” „Ja maar . . .” aarzelt Carien, „als hij nu eens van een arm oud vrouwtje is. En als dit nu eens haar enige geld was? Misschien vindt zij het wèl mooi. Oude mensen vinden de gekste dingen mooi.”

„Arme oude vrouwtjes bestaan niet meer. Iedereen krijgt tegenwoordig geld van . . . nou ja, ik weet niet van wie, maar alle oude mensen kunnen geld halen op het postkantoor.”

Carien kijkt naar de lucht. Die Cobi weet altijd overal dadelijk een antwoord op. Ze krijgt een kleur. Zij zou ook wel zo maar vier-en-een-halve gulden willen hebben en er dan zo'n enig fornuisje voor kopen. Als moeder dan niet thuis was, zou ze kleine pannekoekjes kunnen bakken en chocolademelk koken. Haar zakgeld moet altijd meteen in de spaarpot . . .

Maar dan zegt ze flink: „Als jij het houden wilt, dan houd je het maar alleen. Ik doe niet mee, want ik vind het gemeen.” Ze denkt even diep na, hoe ze Cobi zal overtuigen. „Jô,” zegt ze dan, en ze knijpt Cobi in haar arm. „Wie weet, krijgen we wel een grote beloning. Misschien wel elk een gulden. En dan is het wèl eerlijk!”

Maar Cobi wordt boos. „Bah! Heilig boontje! Spelbreekster, die je bent. Stel je voor, dat we niks krijgen. Zulke mensen zijn er ook. Mijn vader heeft uit de krant voorgelezen van een man, die wel honderdduizend gulden vond en toen hij dat geld terugbracht, kreeg hij niets anders dan een sigaret.”

„Ja, dat is wel erg weinig,” weifelt Carien. „Maar die man was in elk geval eerlijk geweest.”

Cobi trekt even haar neus op. Maar als ze dan ziet, dat het me-

nens is bij Carien, zegt ze: „Nou, goed dan. Laten we het dan maar aangeven.”

Ze staan op en kloppen de bladeren van hun mantels af. Ze kijken nog eens in het beursje. „Laten we het maar diep in de zak steken, stel je voor, dat we het verliezen,” zegt Cobi.

Dan moeten ze allebei vreselijk lachen. Het idee, dat je net iets gevonden hebt en het dan weer zou verliezen.

Daar komt juist Herman aan. Hij heeft gezien, dat de meisjes iets bijzonders hebben.

„Wat hebben jullie daar?” roept hij al van de overkant van de straat.

Cobi wil vlug het beursje wegstoppen, maar omdat haar mantelzakken niet zo diep zijn als die van Carien, geeft ze het maar aan haar vriendinnetje.

Herman is nu dichtbij. Hij slaat met zijn vlakke hand onder tegen Cariens hand aan, maar die knijpt nog net haar hand toe. Cobi duwt Herman weg. „Mispunt, die je bent!”

Maar Herman laat zich niet wegduwen. Hij heeft gezien wat Carien in de hand houdt en hij zegt: „O, hoe komen jullie aan mijn moeders beursje?” Hij wil de portemonnee al grijpen.

„Jouw moeders beursje?” vraagt Carien ongelovig. Maar Cobi gaat tussen haar en Herman in staan en ze zegt: „Geloof hem toch niet. Daar is niets van waar. Hij jukt natuurlijk. Pas maar op, dat je geen kruis op je voorhoofd krijgt, jij!”

„Toch is het zo,” zegt Herman. Hij zet boze ogen op en maakt boze rimpels. „Ik moest een boodschap voor mijn moeder doen en toen heb ik die portemonnee verloren.”

„O ja?” zeggen Carien en Cobi tegelijk. „Zeg dan maar eens hoeveel geld erin zat.” En Carien duwt het beursje onder in haar zak. Haar wanten propt ze er bovenop.

Herman aarzelt even. „Dat hoef ik niet te zeggen,” bromt hij.

„Heel veel in ieder geval, maar ik zeg niet hoeveel, al weet ik het best. En als jullie het beursje niet gauw geven, ga ik naar de politie!”

„Pfff,” lacht Carien hem uit. „Naar de politie? Opschepper, die je bent.”

„Nou, dat treft schitterend,” zegt Cobi, „wij waren net zelf van plan om naar het politiebureau te gaan. Kun je mooi met ons meelopen. Mag je tussen ons in. De deugd in het midden.”

„Huh, met jullie? Ik zou nog liever . . . zulke baby's.”

Carien en Cobi slaan de armen om elkaars schouders en Herman driipt af. Hij steekt zijn handen in de zakken en begint te fluiten. Ze zien alleen zijn rug nog.

„Ik moet wel eerst even naar huis,” zegt Carien. „Even tegen Pleun zeggen, dat we naar het politiebureau gaan. Moet jij het ook tegen je moeder zeggen?”

„Mijn moeder ligt immers in bed? Anders was ik nu de stad in geweest om schoenen.”

„Dat is waar ook. Wel jammer, hè? Maar dan krijg je ze volgende week wel.”

„Jouw moeder is nooit thuis, hè?” vraagt Cobi.

„O jawel,” knikt Carien. „'s Avonds is mijn moeder altijd thuis en ze heeft drie vrije middagen.” Dan vertelt ze, dat haar moeder les geeft aan de huishoudschool. Ze leert de meisjes naaien. En borduren. Haar moeder kan zelf heel goed naaien, ze maakt alle kleren voor Carien zelf.

Al pratende komen ze bij Cariens huis. Pleuntje staat juist op de stoep, met de bezem in de hand. Ze bromt: „Honderd keer heb ik vandaag die stoep al geveegd en het helpt geen sikkepitje.”

„Kijk eens gauw wat wij hebben,” fluistert Carien en ze trekt het beursje uit haar mantelzak. „Die hebben ik en Cobi gevonden.”

„Wie?” vraagt Pleun onnozel.

„Nou ja, Cobi en ik dan.”

Pleuntje slaat haar handen ineen als ze het geld ziet. „Alle honden en katten, muizen en ratten,” zegt ze, „heb je ooit . . .”

„Wat een bende, hè?” zegt Cobi, „ik zag het het eerst.”

„Niet waar,” Carien kijkt boos, „jij hoorde het geld het eerst rammelen, maar ik zag het het eerst.”

„Dat is prachtig,” sust Pleuntje, en ze draait het beursje om en om. „De één hoorde het, de ander zag het en samen pakten jullie het. Zo zal het wel gegaan zijn.”

„Ja,” knikken Carien en Cobi.

„Jullie zullen wel blij zijn, dat jullie het gevonden hebben. Maar o wee, wie het verloren heeft . . . die zal minder blij zijn. Voor zoveel geld kun je heel wat brood en vlees kopen. Nou, ik ben maar blij, dat ik onze portemonnee niet verloren heb, Carien. Dan kregen wij geen eten.” Ze veegt de laatste bladeren van de stoep af. „En nu wilden jullie het zeker meteen aangeven? Wie weet krijgen jullie wel een beloning.”

De meisjes kijken elkaar even aan en krijgen een kleur. Ze zeggen maar niet, dat ze het geld eerst hadden willen houden en het beursje weggooien, omdat het toch oud en lelijk was.

„Natuurlijk,” zegt Cobi flink, „wat dacht jij dan? Dat we het stiekem wilden houden?”

„O nee, hoe zou ik dat denken? Hoe kom je erbij? Ik denk alleen maar, dat jullie van mij elk een snoepje krijgen. Naar het politiebureau? Nou zeg, best een leuk werkje. Ik zou wel mee willen.”

Carien wil het beursje alweer in de zak stoppen, maar Pleuntje zegt: „Als ik jullie nu een goede raad mag geven, laat het dan thuis.”

„Thuis? Moeten we het dan niet afgeven?” vragen de meisjes verwonderd.

„Wel aangeven, maar niet afgeven. Dat hoeft niet. Als je maar eerlijk vertelt, dat je het gevonden hebt.”

„Ik snap het,” zegt Cobi. „Als je het wegbrengt, kom je nooit te weten van wie het was, en dan krijg je ook geen beloning.”

„Is het jullie dan om een beloning te doen?” vraagt Pleuntje.

„Nou . . . te doen . . . te doen . . .” weifelt Carien.

„Een beetje wel,” geeft Cobi toe. „Als je toch iets vindt en je geeft het eerlijk aan, dan wil je er toch ook wel iets voor hebben?”

„Als je maar niet alleen dáárom eerlijk bent,” zegt Pleuntje nog. Voor ze het portemonneetje op de bovenste plank van de kast legt, bekijkt ze het nog eens. Wat een prachtig beugeltje! Ze wrijft het eens langs haar schort, zodat het gaat glimmen. „Het is echt zilver. En let eens op die snoezige kleine bloemblaadjes. En die peuterige roosjes.”

Even later stappen de meisjes over straat. Ze zuigen op een pepermuntbal, die Pleuntje gegeven heeft. Ze slaan de armen weer om elkaars schouders, dat doen vriendinnetjes nu een keer graag. De wind waait tegen hun ruggen. Zo hard, dat hun voeten bijna vanzelf gaan. Fijn voelt dat!

2. Op het politiebureau

Het politiebureau is aan het andere eind van de stad. Het is groot en er is een blauwe stenen stoep met een hoge trap.

Als Carien en Cobi de trap op gaan, bolt de wind hun jurken omhoog. Zo lijken het wel hoepelrokken.

Voor de deur van het politiebureau staat een agent. Hij ziet de meisjes aankomen. Hij ziet ook, hoe de droge bladeren hun om de oren waaien.

„Nou, nou!” roept hij, „jullie durven, zeg! Zijn jullie niet bang,

dat de wind jullie weg zal blazen? Twee zulke sprinkhanen?" Hij drukt zijn blauwe pet steviger op zijn hoofd en lacht. „Stel je voor, dat de wind jullie wegpakt. Ik zou hem niet eens een bonnetje kunnen geven.”

Carien en Cobi schudden van nee. Ze zijn helemaal niet bang voor de wind, ze vinden het juist heerlijk, zo'n halve storm. Alleen is Carien van het harde lopen wel achter adem geraakt. Ze begint te hoesten.

De agent ziet het. Hij duwt vlug de zware groene deur open. „Treedt u maar binnen, dames,” grapt hij. „Binnen brandt de kachel.”

Zelf blijft hij buiten en Carien en Cobi staan in de stille gang. De buitendeur klapt dicht.

„Wat is het hier ijsig stil,” fluistert Carien.

„En wat zijn hier veel deuren,” zegt Cobi zo zacht, alsof ze in de kerk is. Ze wijst met een vinger langs alle groene deuren, die in de gang uitkomen. Op elke deur staat een nummer. Door welke zouden zij naar binnen moeten?

„Laten we maar ergens aankloppen.” Cobi is altijd nogal moedig. „Er zullen heus geen wilde beesten achter die deuren zitten.” „Kijk, dáár!” Carien ontdekt een deur, waarop met kleine witte lettertjes is geschilderd: „Hier melden.” Daar moeten ze dus zijn.

Ze kloppen, maar hun vingers maken niet veel geluid. Dan draait Cobi resoluut de deurknop om en achter elkaar aan schuiven ze naar binnen.

Carien vindt het wel een beetje griezelig om zo maar door een deur te gaan, als je niet weet wat erachter is. Maar Cobi geeft daar niet om. Ze pakt Carien bij de mouw. „Kom mee, jô!”

„Zo,” horen ze dan eensklaps een donkere basstem, „en wat komen die beide meisjes hier doen?”

Ze schrikken ervan. Het was ook zo stil en dan ineens zo'n stem . . .

Maar als ze dan een vriendelijke agent achter een tafel zien zitten, een agent zonder pet op en met een dikke sigaar in de hand, zijn ze gerustgesteld.

„Zeg jij het maar.” Carien geeft Cobi een duwtje.

„Nee, jij,” zegt Cobi, „want hij ligt bij jou in de kast.”

„Aha!” zegt de agent, en hij legt zijn sigaar in de asbak. De rook kringelt omhoog. „Aha! Er ligt dus iets bij jou thuis in de kast. Zal ik eens raden?” Zijn ogen lachen. „Een slapende muis.”

„O nee,” giechelt Carien, „mijn moeder is veel te bang voor muizen.”

„Een zieke kikker dan?”

„Brrr, ook niet,” griezelt Cobi, „zo'n glibberige natte kikker zeker?”

„Drie keer is scheepsrecht. Ik zal nog één keer raden, maar dan doe ik het ook niet meer.” De agent krabt zich achter het oor.

„Een dronken worm dan.”

„Ook niet een worm. Helemaal geen beest. Maar we hebben iets gevonden. Een beursje met geld,” zegt Cobi.

„Toe maar, toe maar, een beursje met geld maar liefst,” knikt de agent. Met zijn ene hand neemt hij de sigaar weer uit de asbak en met de andere hand trekt hij een groot boek naar zich toe, dat op de schrijftafel ligt.

„Mag ik het gevonden voorwerp even zien?”

De meisjes schrikken. Ze hebben het immers niet bij zich? Pleuntje heeft het in de kast gelegd.

„Dat hebben we niet . . . dat is . . .” hakkelt Carien.

„Nee meneer . . . we dachten . . . Pleuntje dacht . . .” stottert Cobi ook.

De agent schudt zijn hoofd. „Daar begrijp ik nu niets van,” zegt

hij en hij kijkt naar de lange grijze aspunt aan zijn sigaar. „Jullie komen hier vertellen, dat je een beursje gevonden hebt en als ik dan vraag of ik het even zien mag, hebben jullie het plotseling niet meer. Een raadsel, hoor.”

„Het beursje is thuis, meneer, boven in de kast,” zegt Carien dan, „ons dienstmeisje vond, dat we het beter thuis konden laten. Dan konden we het ook niet verliezen.”

„Dan is het wel in orde,” zegt de agent goedig. „Maar jullie kunnen mij toch wel vertellen, waar je het gevonden hebt, hoe het eruit ziet, en hoeveel geld erin zit?”

Dan vertellen Carien en Cobi samen, dat het een heel oud kralentasje is met een zilveren beugeltje. Een beugeltje met roosjes. En dat er negen gulden en zevenentwintig cent in zat.

„Appelepap,” zegt de agent verbaasd, „dat is niet niks.”

Hij schrijft alles in het grote boek, ook de namen van de beide meisjes. Dan loopt hij naar een kast in de hoek van de kamer. Hij haalt er twee dikke sinaasappels uit. Ziezo, voor ieder één. Dan gaat de telefoon. Rrrang-rrang-rrang. De agent neemt de hoorn van het toestel. „Met de afdeling gevonden voorwerpen,” zegt hij en hij luistert.

De meisjes kijken naar de sinaasappels in hun hand. Moeten zij nu nog wachten? Ze willen het liefst naar huis.

Maar de agent wenkt hen met de hand. Hij legt even zijn vinger langs zijn lippen. Ssst!

Carien en Cobi wachten en ze horen wat de agent zegt . . .

„Nee maar, mevrouw, dat is nu ook toevallig. Een zilveren beugeltje, zegt u? En een kralen tasje eraan? En ruim negen gulden erin? Nou mevrouw, dan kon u wel eens geluk hebben . . . Ja, dat geloof ik inderdaad. Dat kan niet missen, mevrouw.”

Hij geeft de meisjes een knipoogje. „Twee liefvallige jongedames, mevrouw. Eentje met ponyhaar en eentje met zo'n staart met

een touwtje erom . . . nee mevrouw, geen hondje . . . een meisje! Juist mevrouw, een paardestaart heet dat, dat bedoelde ik ook. Ja, ja, die twee zijn door de kou en de storm hier naar toe gekomen. Flink? Nou mevrouw, zegt u dat wel."

De agent praat nog even door de telefoon en dan vertelt hij aan de twee verbaasde meisjes, dat de mevrouw, die de portemonnee heeft verloren, juist opbelde. Dat ze bang was, dat ze hem nooit terug zou krijgen.

„Wat een geluk, dat nu net twee eerlijke sprinkhanen háár portemonnee gevonden hebben," zegt hij, en hij schrijft het adres van die mevrouw op een briefje. Mevrouw Laning, Kerkstraat 75. Dat briefje geeft hij aan Cobi.

„En nu maar vlug naar huis." Hij houdt de deur voor Carien en Cobi open. „Willen jullie die mevrouw vragen of ze mij even wil bellen, als alles in orde is? Dan kras ik jullie namen weer door in het boek."

De meisjes beloven het. „Als we weer eens iets vinden, brengen we het weer hier, meneer," zegt Cobi.

„Ik hou me aanbevolen voor de klandizie," lacht de agent. „En ik zal zorgen, dat ik weer sinaasappels in de kast heb."

Even later lopen ze, tegen de wind in, naar huis.

„Ik vind agenten zonder pet leuker dan met," zegt Carien.

„Dat rijmt ook nog," lacht Cobi dan.

3. Tòch een beloning

Pleuntje staat te strijken, als Carien en Cobi door de tuin naar binnen komen. „Gelukkig, dat jullie er zijn," zegt ze, „want jullie waren nog maar nauwelijks weg, toen er een jongen aanbelde,

die zei, dat hij zijn moeders portemonnee verloren had. En hij had gehoord, dat jullie er een gevonden hadden."

„Herman natuurlijk!" roepen de meisjes tegelijk uit. „Maar je hebt de portemonnee toch niet meegegeven? Hij jukt, hoor, hij liegt het. Het beursje is helemaal niet van zijn moeder. Luister maar."

Ze vertellen alles wat ze beleefd hebben aan Pleuntje. Van de vriendelijke agent, die drie keer mis geraden had, van de mevrouw, die juist opbelde. Van de sinaasappel en van het adres op het briefje.

Pleun slaat de handen ineen, als ze dat alles hoort. „Zo'n drommelse jongen toch," bromt ze.

Dan gaan de meisjes weer naar buiten. Het „gevonden voorwerp", zoals de agent plechtig zei, zit in Cariens diepe mantelzak.

Het waait nu lang zo hard niet meer. De jongens op straat sjouwen met plastic emmers vol droge bladeren. Nu kunnen ze wel een huis bouwen, nu waait de wind niet meer alles weg.

Herman zien ze niet. „Pfff," spot Cobi, „die loopt natuurlijk te zoeken naar het portemonneetje, dat hij niet verloren heeft. Zo'n gemenerd."

Het is niet ver naar de Kerkstraat. Twee keer een hoek om en dan zijn ze er al. Ze tellen de nummers af tot ze bij 75 zijn. Het is een groot oud huis. Aan weerskanten van de brede deur zijn twee geweldige ramen. Voor één van die ramen is het gordijn een eindje opengetrokken. In de vensterbank zit een witte poes. Hij heeft zijn oogjes dicht.

Naast de voordeur is een glimmend gepoetste koperen bel en op de deur is een koperen klopper. Ook glimmend gepoetst. Carien trekt voorzichtig aan de bel. Hij piept een beetje, maar er komt geen bel-geluid uit. Een beetje harder trekt ze. Nog niets.

„Ik zal wel eens,” zegt Cobi en gelijk grijpt ze de koperen bel en geeft er een ruk aan.

Ze schrikken zich allebei een hoedje, zo hard luidt de bel dan. Het lijkt de klok uit de grote kerk wel op koninginnedag.

Even is het stil en dan horen ze een stem: „Ja, wie is daar?”

Ze kijken naar boven, of daar misschien ergens een raam opengeschoven wordt.

„Zie jij iemand?” vraagt Carien. „Ik niet.”

Cobi kijkt ook naar alle kanten. Maar het enige wat zij ziet, is, dat de poes wakker schrikt en van de vensterbank wipt.

Dan vraagt de stem nog eens: „Wie is daar?”

Gelukkig, daar ontdekken ze een bordje naast de deur, een bordje met allemaal ronde gaatjes erin. „Hier spreken,” staat erop.

„Daar komt de stem uit,” fluistert Carien tegen Cobi. „Eng, hoor.”

Maar Cobi gaat hoog op haar tenen staan en ze roept door de gaatjes: „Wij zijn de meisjes van de portemonnee!”

„Klik!” zegt de deur en zonder dat er iemand te zien is, springt hij open.

„Kom maar vlug binnen,” zegt de stem en dan staan Carien en Cobi in de gang.

„Miauw . . . miauw . . .” De witte poes, die eerst in de vensterbank zat, komt nu door de gang naar hen toe. Hij strijkt met zijn kopje langs Cariens been. Het voelt zacht en warm door haar maillot heen.

Zij zijn in een grote hal gekomen. Achter in die hal staat een deur op een kier. Cobi streelt de poes even, maar Carien kijkt naar die deur. Ze vindt alles maar akelig geheimzinnig hier in dit huis. Eerst een stem door die gaatjes, dan een deur, die vanzelf openging . . .

De hal is verlaten en het is er zó stil . . . nog veel stiller dan op het politiebureau. En ook veel donkerder. Alles is even vreemd. Alleen die poes . . . die is gelukkig gewoon.

Dan gaat de deur verder open. In de deuropening verschijnt een oude dame. Ze loopt de gang in, de meisjes tegemoet. Ze houdt haar hoofd wat voorovergebogen en ze leunt op een stok. Ze zegt: „Kom maar vlug binnen, hoor. Jullie zijn dus de meisjes, waarvan de agent mij vertelde? Jullie moeten wel hard gelopen hebben, dat je nu al hier bent. Ja, kom maar poesje, loop maar netjes met de meisjes mee.”

Carien en Cobi zouden wel dichterbij willen komen, want de stem van de oude dame is vriendelijk genoeg. Maar toch durven ze niet. Ze zijn echt een beetje bang. Want die dame . . . die dame draagt een lelijke donkere bril. Ze kunnen haar ogen niet zien, ze zien alleen maar donkere brilleglazen.

De witte poes tript zachtjes weg. Bij zijn vrouw blijft hij staan en met zijn kopje strijkt hij vleiend langs haar rok. „Miauwl!”

„Ja, ja,” praat de oude dame, terwijl ze langzaam naar de meisjes toe komt. „Dat hadden we niet gedacht, hè poesje? Dat er al zo gauw een paar meisjes zouden komen om mij mijn beursje terug te brengen. Dat hadden we zeker niet gedacht.”

Het liefst zou Carien het beursje uit haar mantelzak gehaald hebben en het ergens neergooien en wegrekken. Naar de voordeur, die vanzelf openging en ook vanzelf weer is dichtgegaan. Op slot. Ze is bang voor de mevrouw met die griezelige donkere bril, die ook nog een stok in de hand heeft, waarmee ze bij elke stap op de vloer tikt.

„Kom mee, meid,” fluistert ze tegen Cobi, „laten we zien, dat we weg komen.”

„Ben je mal?” antwoordt Cobi, zonder geluid te geven. „En de beloning dan?”

„Kan me niks schelen,” zegt Carien angstig, en ze doet een stap terug. „Dat mens . . . dat mens kan wel een toverheks zijn in een betoverd huis. Waar de deuren vanzelf open- en dichtgaan. Kom mee.”

„Je bent niet lekker,” bromt Cobi. „Jij denkt altijd wat gek. Toverheksen bestaan niet in het echt en die deur ging gewoon elektrisch.”

„Kom toch gauw mee in de kamer,” zegt mevrouw Laning vriendelijk. „Ik heb het lekker warm gestookt. Foei, wat een wind buiten. En wat is het koud.”

Carien en Cobi zeggen niet veel. Ze schuifelen achter de mevrouw aan de kamer binnen. De poes springt meteen weer op de vensterbank en begint zich te wassen. Zijn pootje gaat helemaal over zijn oortjes.

„Als onze poes zich wast,
Dan komt er vast een gast,”

neuriet mevrouw. „Dat is een oud versje, dat mijn moeder vroeger zong. Maar de gast hoeft niet meer te komen. Die is er al. Twee zelfs.”

Nu ze zo praat, vergeten de meisjes bijna, dat ze zo'n nare donkere bril op heeft. Ze heeft echt een schattige stem. Alleen die bril . . . brrr!

„En vertel nu eens allereerst, waar jullie mijn beursje gevonden hebben.”

„In de goot, mevrouw,” zegt Cobi.

„Helemaal diep onder de bladeren,” durft Carien nu te zeggen.

„In de goot? Onder de bladeren? Hoe kàn dat nou? Daar begrijp ik niets van. Ik loop toch niet in de goot? Ik denk, dat ik mijn tas niet goed gesloten had en dat het er toen uitgevallen is.”

Carien legt het beursje op de tafel. „Alstublieft, mevrouw,” zegt ze en kijkt met een scheef oogje naar het oude rimpelige gezicht. Dan zet mevrouw Laning de bril af en buigt zich over de tafel. „Ja, ja, hij is het!” roept ze blij uit. „Ja, hoor, het is mijn eigen beursje.”

Dan gebeurt er iets heel wonderlijks. Op datzelfde ogenblik zijn Carien en Cobi helemaal niet bang meer. Nu zien ze een lief oud gezicht met een paar twinkelende blije oogjes. De mevrouw strijkt met een vinger langs de kraaltjes van het beursje. En dan langs het beugeltje met de roosjes.

„Wat ben ik toch blij, dat ik mijn oude beursje terug heb,” zegt ze met een zachte stem. „Ik heb het eens van mijn moeder gekregen. Och, wat is dat al lang geleden. Ze heeft het zelf voor mij gemaakt, al die kraaltjes heeft ze er één voor één opgenaaid. Stel je voor, dat ik het nooit teruggekregen had. Het was ook

heel dom van me om mijn tas niet goed te sluiten. Ik geloof, dat het door die harde wind kwam. Ik kon bijna niet tegen de wind in lopen, ik denk, dat ik toen niet goed op mijn tas gelet heb. Dom van me, oliedom."

Ze schudt haar hoofd. De poes in de vensterbank zit luid te spinnen, zijn neusje in de lucht.

„Moet u er niet even in kijken?" waagt Carien het te zeggen. Ze vindt het maar raar, dat die mevrouw helemaal niet kijkt of al haar geld er nog wel in zit. Dat zou zij, Carien, allereerst gedaan hebben.

„Erin kijken? Waarom?" Mevrouw Laning kijkt of ze het in Keulen hoort donderen. Ze betast nog eens liefkozend het oude kralen tasje.

„Om te zien of het geld er nog wel in zit, natuurlijk."

„Wat zeg je? Geld?" Ze wacht even en dan zegt ze nog eens:

„Het geld?"

„Ja mevrouw," antwoordt Cobi, „twee papieren rijksdaalders, vier guldens en zevenentwintig centen."

Dan plotseling begint de mevrouw hartelijk te lachen. Ze knipt het beursje open en kijkt erin. „O, o, jullie zullen mij wel een vreemde oude vrouw vinden. Die maar over een oud kralen beursje praat en over dingen, die lang geleden zijn gebeurd en die intussen vergeet om de beide meisjes, die haar dit kostbare beursje hebben teruggebracht, iets lekkers te geven. Dat is ook wel heel bar. Lusten jullie een kopje chocola? En een stukje appeltaart?"

Carien en Cobi knikken. Zij lusten alles wat lekker is.

Even later zitten ze naast elkaar op een ouderwetse zitbank. Op een laag tafeltje staan twee kopjes chocola en ze hebben elk een schoteltje met een stuk appeltaart in de hand. De poes springt ook op de bank en bedelt om een klein hapje.

Carien leunt wat achterover. Ze is moe. Dat komt zeker van het eind lopen, eerst helemaal naar het politiebureau en nu hier naar toe.

„Jij hebt, geloof ik, slaap,” zegt mevrouw.

„Nee hoor,” zegt Carien flink en ze spert haar ogen wijd open. Als mevrouw even de kamer uit is, fluistert Cobi vlug: „Zeg, zou ze vergeten ons wat te geven?”

„Best mogelijk. Ze vergat ook al, dat ze geld verloren had. Ze keek alleen maar naar dat vieze oude beursje.”

Maar mevrouw Laning heeft het niet vergeten. Als ze terug is in de kamer zegt ze: „En? Wat krijgen eerlijke vindders altijd?”

„Een beloning,” zeggen Carien en Cobi precies tegelijk. Dan krijgen ze elk een glimmende gulden in hun hand gestopt.

„Dank u wel, mevrouw.”

Maar de mevrouw vindt, dat zij de meisjes eerder bedanken moet. Voor het terugbrengen. „Weet je,” zegt ze, als ze hen naar de voordeur brengt, „weet je, wat je eens van je moeder hebt gekregen, is vaak nog veel meer waard dan het duurste ding.” Dan zet ze haar donkere bril weer op, maar nu vinden de meisjes het niet akelig meer. Ze weten nu immers, dat die mevrouw erg aardig is. En een bril is maar een bril.

Ze huppelen weg, de gulden stijf in de hand geklemd.

In hun straat zien ze Herman. Hij staat met de handen in de zakken naar een paar honden te kijken.

„Zullen wij je even helpen zoeken?” plaagt Cobi. „Wij zijn kampioenportemonnee-vinders.”

„Waai in een knoop,” zegt Herman boos. „Malle meiden!”

Carien en Cobi stikken van het lachen. Hebben ze die Herman daar fijn tuk gehad!

Als Carien thuiskomt is moeder er al. Ze vertelt moeder het hele verhaal van deze middag. Haar moeheid is ze alweer vergeten.

4. Prikjesdag

De volgende morgen als de meisjes de school binnengaan, ruiken ze al meteen wat er aan de hand is. Het is prikjesdag. Dat geeft altijd een ongewone drukte op school. De zuster is al bezig in de klas. Zij zet alles klaar op mijnheers tafeltje, zodat de schoolarts kan beginnen, zodra hij komt. Zij spreidt een wit katoenen kleedje over de tafel en praat intussen wat met mijnheer Steensma.

Carien komt binnen met de andere meisjes. Zij weet precies wat er allemaal aan te pas komt als de kinderen een prikje krijgen. Twee injectiespuiten, een paar flesjes met kurken erop en een groot pak watten.

Alle kinderen zijn nieuwsgierig naar wat de zuster doet. Ze drommen om het tafeltje heen, maar mijnheer stuurt ze allemaal naar hun plaatsen.

„Niet zo dringen, dames en heren! Niet zo dringen!” lacht hij. „Iedereen krijgt heus wel een beurt. Wacht maar rustig af. Er wordt niemand overgeslagen.”

Als de bel gaat, is de zuster juist klaar. Ze legt een tweede kleedje over het tafeltje, zodat alles keurig bedekt is. Zo kan er geen stof op de spuiten komen, zo blijft alles zuiver.

Dan gaat de zuster de klas uit en als ze gezongen hebben, bidt mijnheer Steensma, net als elke morgen. Mijnheer bidt anders nooit erg lang, maar deze keer is hij niet zo vlug klaar als anders. Hij vraagt de Here of Hij wil maken, dat alle kinderen gezond mogen blijven.

Een krasje op de arm hebben de kinderen wel vaker gehad, en ook een prikje tegen difterie. Ze vinden het niks erg, want op prikjesdag leest mijnheer Steensma altijd voor. En voorlezen kan hij prachtig, hun mijnheer!

Dan komt de dokter binnen met de zuster. Ze kennen de dokter allemaal. Het is altijd dezelfde dokter, die hun prikjes en schrapjes geeft. Dat is prettig, dan ken je elkaar.

De dokter doet zijn witte jas aan en bij het fonteintje wast hij zijn handen.

„Zo jongens,” zegt hij, „daar was ik weer eens. Deze keer deel ik prikjes uit. Zullen we maar meteen beginnen, zuster? U hebt er ook niets op tegen, mijnheer?”

De dokter neemt de eerste spuit in de hand, prikt hem in een flesje en zuigt hem vol. Dan houdt hij hem tegen het licht. Er spuit een beetje vocht uit en dan vraagt de dokter: „Wie is nummer één?”

„Ik, dokter,” zegt mijnheer Steensma en hij steekt een vinger op. De dokter knikt: „Stroop uw mouw dan maar even omhoog.”

De kinderen beginnen te giechelen. Dat is nou weer echt iets voor mijnheer. Ze kijken aandachtig toe, hoe de zuster met een nat watje over zijn arm veegt en hoe de dokter dan in de arm prikt.

Mijnheer vertrekt geen spiertje van zijn gezicht. „Wanneer krijg ik nu eindelijk dat prikje?” vraagt hij. „Ik sta hier maar met een blote arm. Ik kan wel kou vatten.”

„’t Is al gebeurd!” joelen de kinderen, „’t is al gebeurd!”

„O ja?” Mijnheer kijkt heel onnozel. „Dat ik dáár nu niets van gemerkt heb. Vooruit jongens, allemaal naast de bank. Hoe vlugger we klaar zijn, hoe eerder ik met voorlezen kan beginnen.”

Prik-prik-prik, het ene kind na het andere komt voor het tafeltje staan. Het gaat zó vlug, dat de juffrouw uit de volgende klas gewoon niet geloven kan, dat zij al aan de beurt is. Vijfenvestig kinderen in een halfuur? Dat is werkelijk een sneltreinvaartje.

Als mijnheer voorleest, vergeten de kinderen alles om zich heen.

Ook de prikjes in hun arm. Zo vliegt de morgen om. Hè, het moest nooit twaalf uur worden op prikjesdag.

Thuis laat Carien trots haar arm aan moeder zien. De bubbel, die er eerst op kwam is nu verdwenen, en pijn doet het ook niet. Toch is ze blij, dat ze die avond in haar bed ligt. Bah, ze is tegenwoordig altijd moe, moe van niks bijzonders.

Voor haar gulden koopt Carien een heel lief popje. Het kan uit een flesje drinken, een luiertje nat plassen en het heeft slaap-oogjes.

Het is wel een pietepouterig klein popje, maar wel erg lief. Voortaan neemt ze het elke avond mee naar bed, het mag naast haar onder de dekens slapen.

Op een avond als moeder haar en het popje onder stopt, vraagt Carien: „Mam, breng je eens wat mooie lapjes mee van school? Het nieuwe popje heeft nog niets om aan te trekken.”

Moeder belooft, dat ze eens zal kijken of ze nog wat staaltjes heeft. Ze schuift het popje een beetje dieper onder de dekens naast Carien.

„Ja, hij moet wel een nachtponnetje hebben, hè?”

„Of een trappelzak,” vindt Carien. „Dat heeft het kleine baby'tje van Cobi's moeder ook. Help je mij naaien morgen, mam?”

Moeder denkt even na. Het is op het ogenblik erg druk op school. Het loopt tegen Kerstnis en dan moeten de rapporten voor alle meisjes klaargemaakt en al het werk, waar ze mee bezig zijn, moet af.

Maar als moeder Cariens vragende ogen ziet, kan ze toch niet weigeren. „Goed dan. Morgenmiddag haal ik je om vier uur uit school en dan gaan we de rest van de middag samen naaien.”

Er is niets zo heerlijk als door je moeder uit school te worden gehaald. Carien kan haar gedachten de volgende dag helemaal

niet bij de lessen houden. Als ze onverwacht een beurt krijgt met lezen weet ze niet, waar ze beginnen moet, en bij aardrijkskunde kan ze de gewoonste rijtjes niet opzeggen. De middag lijkt eindeloos, net of de klok stilstaat.

Eindelijk gaat toch de bel. Maar als ze gedankt hebben, vraagt mijnheer of Carien het bord nog even schoon wil maken.

Anders vindt ze dat altijd een fijn werkje. Alle kinderen maken graag het bord schoon. Als de klas dan leeg is en je bent nog alleen met mijnheer, is het vreemd stil in het lokaal. Dan kun je gezellig met mijnheer praten. Als je het bord afveegt, zit hij in een bank. Zijn lange benen steken ver over het pad heen. En zonder dat je het wilt, vertel je dan van alles wat je beleefd hebt. Van thuis en van de jongens op straat, die je geplaagd hebben. En mijnheer vertelt van zijn zoontje van drie. Wat een lollig brabbeltaaltje die praat. En dat hij in de asbak heeft geblazen net toen de dominee er was. De as zat zelfs in het haar en in de snor van dominee. O, na schooltijd is mijnheer nog leuker dan onder de lessen.

Maar nu wil Carien toch liever weg. Moeder staat immers bij het hek op haar te wachten?

Mijnheer begrijpt het dadelijk en er zijn genoeg andere kinderen, die het werkje wàt graag overnemen. Tegelijk met de andere jongens en meisjes draaft ze naar buiten. Ze heeft zo'n haast, dat ze vergeet haar mantel aan te trekken. Hij sleept over de straatstenen achter haar aan.

„Hè, hè,” hijgt ze, „moet je begrijpen, mam, daar moest ik bijna het bord schoonmaken.”

Ze haakt genoeglijk haar arm door die van moeder. Door de verlichte winkelstraten lopen ze naar huis. Moeder heeft een macht „poppelappen” meegebracht. Mooie flanellen lapjes met gekleurde Donald Duckjes en een grote blauwe lap met rode

stipjes. Er is zelfs een lap teddy bij. Daar kan wel een bontmantel uit voor de grote pop. Reuzedeftig!

Moeder heeft er zelf ook wel zin in. De hele dag voor grote kinderen kleren naaien is wel mooi, maar met je eigen dochter een pop aankleden, is nog veel mooier.

Thuis gaan ze elk aan een kant van de tafel zitten en dan begint het naaifeest. Pleuntje komt er ook bij. Zij schenkt voor ieder een kopje thee in en dan helpt ze ook mee. Zo gaat het driedubbel vlug.

Voor het kleine popje knipt Carien zelf een hele stapel kleine luiertjes.

Het is immers een plaspopje?

Ze werken zo ingespannen, dat ze de tijd gewoon vergeten. Het stapeltje kleertjes groeit met de minuut. Een trappelzak en een pyjamaatje, een kruippakje en een avondjurk. En Pleuntje belooft, dat ze een doopjurk voor de grote pop zal maken, als ze weer een zondag over naar huis gaat. Dat is een heel geduldwerkje, maar Pleuntjes moeder is altijd ziek, die ligt altijd in bed en wil graag helpen zo iets te maken.

Als vader om halfzeven zijn neus om de hoek van de deur steekt, kijken ze alle drie verwonderd naar de klok. Is het werkelijk al zo laat?

„Een groot schandaal,” bromt vader. „De hele dag werk ik hard en als ik dan 's avonds thuiskom, vind ik niet eens een gedekte tafel. 't Is fraai, dat moet ik zeggen!”

Maar Carien laat hem trots de stapel poppekleren zien. „Je zou toch niet willen, dat je eigen kleinkind moest verkleumen van de kou?”

„Mijn kleinkind? Ik heb geen kleinkind.” Vader doet of hij boos is.

Maar dan kruipt Carien vlug op zijn knie. „Natuurlijk, mijn kinderen zijn toch jouw kleinkinderen?”

Vader zucht. „Dan zal grootvader zijn krant eerst maar even lezen.” Hij gaat in zijn stoel zitten met de krant. En Carien helpt vlug Pleuntje met de tafel.

5. Carien past op de kleintjes

Diezelfde week komt de zuster weer op school. Ze moeten allemaal hun armen laten zien. Mijnheer Steensma is de eerste, die zijn mouw opstroopt.

„Leest u weer voor?” bedelen de kinderen als de zuster weg-

gegaan is. Maar mijnheer trekt verschrikkelijke rimpels in zijn voorhoofd.

„En dan jullie zeker allemaal blijven zitten aan het eind van het jaar,” zucht hij, „nee jongens, er moet nu gewerkt worden, het gaat niet.”

Dan buigen ze zich maar over de boeken. Niets aan te doen.

Na schooltijd lopen Carien en Cobi samen naar huis. Cobi heeft voor haar gulden kleurpotloden gekocht, een prachtige doos vol. En daarmee gaan ze nu kleuren.

„Vind jij mijnheer ook niet enig?” vraagt Cobi.

„Nou,” zegt Carien, „hij is de fijnste mijnheer van de hele school.”

Cobi's moeder, mevrouw Huismans, is weer beter. Zij zit achter de tafel te stoppen. Cobi's moeder zit altijd te stoppen of te naaien. Maar als je ook zes kinderen hebt, die er allemaal netjes uit moeten zien, dan is er wel het een en ander te doen.

Carien komt graag bij de familie Huismans. Het is er altijd even gezellig. Cobi is de oudste van de kinderen en ze moedert altijd over de kleintjes. Vooral op het jongste broertje, Rudi, die nog in de box zit, is ze dol.

Carien vindt Rudi een schatje. Zij zou wel haar hele spaarpot leeg willen schudden als ze voor dat geld zo'n broertje zou kunnen kopen.

Maar moeder zegt, dat je broertjes niet kunt kopen. Die krijg je van de Here. Carien vindt dat Hij de kindertjes wel wat eerlijker mocht verdelen. Bij Cobi hebben ze er maar liefst zes en haar vader en moeder hebben maar één kind, dat is zij.

Mevrouw Huismans schenkt voor de meisjes elk een kopje thee in, kinderthee met veel suiker en veel melk. Carien hijst Rudi uit de box, hij graait met zijn handjes door haar haar.

„We moesten onze prikjes ook laten zien, mam,” vertelt Cobi.

„En mijnheer liet zijn arm ook weer zien. We hebben zó gelachen, hè Carien, want mijnheer heeft allemaal haar op zijn armen. Doodeng,” giechelt ze.

„En was het met iedereen in orde?” vraagt mevrouw Huismans bezorgd.

„O, dat geloof ik wel,” antwoordt Cobi achteloos, „zuster heeft tenminste niets gezegd.”

„Maar ze heeft wèl iets opgeschreven in een boekje,” zegt Carien. „Ze had al onze namen op een lijstje en daar zette ze streepjes en kruisjes achter.”

„Niks van gemerkt. Er is toch zeker niemand ziek in onze klas? Dat kun je toch zo zien?”

Rudi moet weer in de box en de meisjes gaan bij de tafel zitten kleuren. Rudi gooit al zijn speelgoed zover hij het krijgen kan en dan kijkt hij ondeugend naar Carien of zij het terug zal geven. En Carien doet niets liever.

„Wanneer krijg ik nu mijn nieuwe schoenen, mam?” vraagt Cobi. „U bent nu weer beter.”

„Zodra we iemand hebben, die op de kleintjes past. Anders moeten we wachten tot woensdagmiddag, dan is de werkster er weer.”

Carien veert op. „Kunt u nu niet even gaan? Het is nog vroeg, en dan pas ik wel zolang op de kinderen. Dat kan ik best.”

Mevrouw Huismans kijkt op de klok. Cobi springt al op om haar mantel te halen. „Hè ja, mam, laten we dat doen. Ik heb echt maar een minuutje nodig om schoenen uit te zoeken, want ik weet precies welke ik het liefst wil hebben. Ze staan in de etalage op de hoek van de Hoofdstraat.”

Cobi's moeder hoeft niet lang na te denken. „Als je zou willen, Carien, dan graag. Jij kunt zo goed met Rudi overweg en Pienek is dol op jou. De jongens zijn naar de gymnastiek, die komen pas

om zes uur thuis, en dan zijn wij alweer terug. Naar de baby hoef je niet te kijken, want die heeft zijn buikje vol en slaapt wel tot zeven uur."

„Mag ik haar er niet even uithalen? Moet ze niet een flesje hebben?” vraagt Carien. „Ik vind haar zo'n engeltje.”

Maar mevrouw Huismans zegt, dat het beter is als zij rustig blijft slapen.

Als Cobi en haar moeder weg zijn, gaat Carien op de grond naast de box zitten.

Pieneke van vier ploft naast haar neer. „Krien telle?” Twee grote blauwe ogen kijken Carien smekend aan.

„Goed,” zegt Carien dadelijk. Ze kent een prachtig verhaal van een speelgoed-eendje, dat uit een speelgoedwinkel wegloopt, omdat hij net als een echt eendje in de vijver zwemmen wil. Maar hij weet de weg naar de vijver niet.

Pieneke kruipt dicht tegen Carien aan om beter te kunnen luisteren. Het eendje komt allerlei dieren tegen en aan ieder vraagt hij, hoe hij bij de vijver moet komen.

Carien kan de dieren zo echt nadoen, dat het net is of er een dik varken zegt van: „Knorrr-knorrr-knorrr, naarr de vijverrr? Wat wil jij nu bij de vijverrr? Je bent toch geen echte eend? Je bent maar een speelgoed-eend, knorrr-knorrr-knorrr.”

En als het paard geweldig hinnikt en hem ook de weg niet wijzen wil . . . en als de koe hem loeiend uitlacht . . . en als de hond blaft van: „Woef-woef, naar de vijver? Nee hoor, woef-woef, dat vertel ik je niet.” En als de poes miauwt van: „Miauw, ik weet het lekker wel en ik vertel het lekker niet, miauw. Want jij bent lekker geen echte eend, je bent maar een speelgoed-eend” . . . als het eendje koud en verdrietig wordt . . . dan slaakt Pieneke een zucht van verlichting als het eendje besluit om maar weer naar de veilige speelgoedwinkel terug te gaan.

Gelukkig blijkt zijn eigen plaatsje op de plank met speelgoed-beesten nog niet door anderen te zijn ingenomen. Het eendje neemt een reuzensprong en net voordat er een nieuwe klant binnenkomt, staat hij weer op zijn oude vertrouwde plekje.

„Kwam er dan nooit iemand om het eendje te kopen?” vraagt Pieneke met een benauwd stemmetje.

Carien moet even nadenken, want zover ging het verhaaltje niet. Maar dan fantaseert ze: „O ja, net toen het eendje weer op zijn plank stond ging de winkel deur open en kwam er een mevrouw binnen met een klein meisje. Dat meisje heette Pieneke. En die Pieneke was ziek geweest en omdat ze weer beter was en erg flink was geweest, toen ze ziek was, mocht ze van haar moeder een speelgoed-beestje uitzoeken. En toen zocht ze het liefste beestje uit. Wat denk jij dat het was?”

„Het eendje!” juicht Pieneke.

„Precies, het eendje. En dat mocht toen met haar naar huis en toen liep het nooit meer weg, dat begrijp je.”

Na het verhaal kruipen Carien en Pieneke samen bij Rudi in de box. Het wordt wel een beetje vol, maar Carien neemt Rudi op haar schoot, dan gaat het wel. En met zijn drieën zingen ze nog een heleboel versjes. Rudi zingt ook mee op zijn manier, hij kraait van plezier.

„Nou,” zegt mevrouw Huismans als zij met Cobi thuiskomt en het drietal in de box ziet zitten, „jij weet wat oppassen is.”

Carien bloost. „Er is geen kunst aan met zulke liefjes.”

Cobi heeft prachtige schoenen gekregen en ze laat ze trots aan Carien zien. Ze mocht ze meteen aanhouden, de oudjes met de kale neuzen zitten in de schoenendoos.

Carien bewondert de schoenen echt. „Ze zijn schitterend, Co,” zegt ze.

6. De dichtgeplakte enveloppe

De volgende morgen heeft Carien helemaal geen zin om op te staan. Hè, ze ligt nog net zo heerlijk onder de dekens als Pleuntje haar komt roepen. En dan naar school, nee hoor, het lokt haar niks.

„Ik ben ziek, hoor,” zegt ze met een zacht stemmetje. „Ik kan vandaag on-móge-lijk naar school. Ik geloof, dat ik koorts heb.”

„Dat is ook wat,” zegt Pleuntje ernstig. „Blijf er dan maar lekker onder, hoor kind. Dan zal ik meteen je moeder vragen of zij dokter Buiten wil bellen. En dan breng ik je dadelijk een warme kruik en de thermometer.”

„Bah nee! Geen thermometer!” roept Carien uit. Ze steekt even een neus boven de dekens uit om te zien of Pleuntje het meent. Maar die kijkt erg bezorgd.

„Geen thermometer?” vraagt ze verwonderd. „Maar hoe moet de dokter dan straks weten hoe het met je is? Je weet zelf, hoe secuur hij altijd met zulke dingen is.”

Carien duikt weer onder de dekens. „Laat mam nog heel even wachten met bellen. Misschien knap ik nog wel op. Als ik maar een poosje kon slapen.”

„Jongedame,” zegt Pleuntje dan streng. „Dat lijkt bij jou akelig veel op een heel erg nare ziekte. Ik word gewoon bang als ik daaraan denk.”

„Wat dan? Wat zou mij mankeren?” Cariens neus verschijnt weer boven de dekens. „Wat denk je dat ik heb? Toe Pleun . . . zeg het . . .”

„Ik denk . . . dat jij . . . je kon wel eens aan de gevreesde . . . schoolziekte lijden,” brengt Pleuntje met moeite uit. „Zouden we mijnheer Steensma niet beter kunnen waarschuwen in plaats van de dokter? Of zou een nat washandje. . .”

„Nee!“ gilt Carien. „Ik kom al. Als je me niet gunt, dat ik eens lekker ziek ben, kom ik wel uit bed. Maar je bent een echte beul, een kinderbeul.”

Pleuntje gaat lachend naar beneden. En Carien zwaait haar benen buiten het bed. Als het dan beslist moet . . .

Maar . . . dan voelt ze zich eensklaps zo vreemd draaiërig. Net of de vloer van haar kamertje wiebelt, net of ze echt ziek is. Dat is toch niet zo? Ze wilde alleen Pleuntje maar wat wijsmaken om dan nog een kwartiertje te kunnen slapen.

Ze glipt in haar wollen pantoffels. Welnee Carientje, stel je niet aan, er mankeert je niets, geen sikkepitje!

„Hoe is 't met de zieke?” vraagt Pleuntje plagend, als ze een beker melk op de tafel neerzet voor Carien.

„Zieke?” vragen vader en moeder tegelijk.

„Pleun kletst,” zegt Carien nijdig. Ze trapt met haar schoen tegen de stoelpoot. „Er is niemand ziek of ze zal zich zelf bedoelen. Bemoeiziek, dat is ze zelf!”

„Nou, nou,” zegt moeder verwijtend, en vader trekt zijn wenkbrauwen hoog op. „Wat is er met jou aan de hand?”

„Met mij niks, maar laat Pleuntje dan ook niet altijd zo vervelend doen. Altijd dat gezanik over ziek zijn en kou vatten en zo. Dat oudewijvengepraat. Ik ben geen wassen beeldje of een suikerpopje.”

„Nou breekt me de klomp,” zegt Pleuntje verbaasd. „Wie zei er nou vanmorgen in bed, dat hij ziek was. Dat hij niet op kon staan. Wie begon erover? Nou?”

„Dat was toch een grapje?” Carien drinkt maar gauw haar melk op, des te eerder kan ze naar school gaan. Dat gezeur hier thuis . . .

De uren op school gaan voorbij net als elke dag. Lezen, rekenen, vaderlandse geschiedenis. Ze krijgen allemaal een nieuw

bibliotheekboek mee naar huis. Dat is altijd fijn, iedereen is altijd ontzettend nieuwsgierig naar zijn nieuwe boek. Carien heeft het deze keer reuze getroffen. Haar boek heet: Van een Hollandse jongen in de Duitse tijd. Cobi heeft het al eens gehad, en die zegt dat het machtig is.

Als de school bijna uitgaat en de V.G.-boekjes al worden opgehaald, kijkt Carien stilletjes in haar leesboek. Het ziet er best spannend uit.

Dan zegt mijnheer, dat hij nog twee hulpjes nodig heeft. Hij kijkt de klas rond en kiest: Carien Koning en Herman Aalst. Ja, die twee kunnen hem mooi even helpen.

Iedereen kijkt naar Carien en Herman. Zouden ze mijnheer heus moeten helpen, of zou hij weten, dat ze net 's morgens op het schoolplein ruzie gemaakt hebben? Carien vindt het helemaal niet leuk om met een jongen als Herman na te blijven. Ze vindt hem een nare jongen, een echte plaaggeest.

Mijnheer staat al bij de gangdeur. Hij geeft altijd alle kinderen een hand. Als iedereen weg is, sluit hij de deur.

„Ziezo jongens, die kudde kan weer in de wei gaan spelen. Maar nu wij, wij moeten eens even samen praten. Zullen we er maar bij gaan zitten? Dan kan ik zeggen wat ik op mijn hart heb.”

Mijnheer gaat zelf op de hoek van de voorste bank zitten, zijn lange benen bungelen naar beneden. En dan vertelt hij, dat de zuster een brief heeft geschreven, waarin zij vraagt of zij de prikjes van Herman en Carien nog eens over mag doen. Ze heeft niet goed kunnen zien of alles wel in orde was.

„Zijn wij dan ziek?” vraagt Herman op de man af. „Ik voel me anders kiplekker.”

„Ik ook,” zegt Carien, en ineens is ze blij, dat ze hier niet alleen zit. Dat Herman met al zijn bravour en al zijn branie ook opnieuw een prikje moet hebben.

Mijnheer Steensma zet een gezicht van: hoe kom je dáár nu bij. „Of je nu ziek bent? Welnee, dat betekent het helemaal niet. Alleen dat de zuster het prikje moet overdoen. Misschien heeft ze een fout gemaakt, dat weet ik ook niet.”

Mijnheer rommelt even in zijn lessenaar. „O ja, nog iets. Ik heb hier nog een paar ballpoints, die geen eigenaar meer hebben. Willen jullie je daar wel over ontfermen? Die heb ik verleden jaar eens afgepakt, toen jongens er iets mee uithaalden wat niet in de haak was, en ik heb vergeten ze terug te geven.”

Carien en Herman weten niet goed wat ze moeten zeggen. Mijnheer deelt wel vaker uit van zijn voorraad, maar deze keer vinden ze het niet eens prettig. Hoe dat komt weten ze zelf niet.

Vijf minuten later staan ze weer buiten. Mijnheer heeft hun elk een brief meegegeven voor thuis. En omdat ze in dezelfde straat wonen lopen ze samen op.

„Zal ik jou eens wat zeggen?” Herman kijkt met een stroef gezicht naar Carien. „Ik geloof er geen snars van, dat de prikjes mislukt zijn. Wij zullen wel positief zijn.”

„Hè? Positief? Wat is dat?” wil Carien weten.

„Nou,” legt Herman geduldig uit, „dat betekent, geloof ik, dat je nog niet ziek bent, maar dat je het wèl kunt worden.”

„Ook een mop,” spot Carien, „iedereen kan toch zeker ziek worden. Daar heb je geen prikjes voor nodig om dat te weten. Nee hoor, onze prikjes moeten gewoon over, anders niets. Wie weet, had de zuster er wel per ongeluk water in gedaan in plaats van dat andere goedje.”

„Ik geloof het niet,” houdt Herman vol. „Maar we zullen wel zien.”

Bij Cariens huis blijven ze staan. Carien kijkt eens naar Herman, maar ze vindt hem er echt niet ziek uit zien. Hij is groot en heeft bloze armen. Toch wel vervelend, dat ze nu opnieuw een

prikje moeten halen. En dat ze een enveloppe hebben meegekregen, een dichtgeplakte enveloppe. Carien vindt een dichtgeplakte enveloppe thuis brengen het akeligste werkje, dat er bestaat.

„Weet je wat ik later word?” vraagt Hermar.

„Ik word dokter. Fijn vak, jô. Misschien ga ik wel ver weg. Bij de zending of zo. Naar de binnenlanden van Afrika of naar de Eskimo's. Daar hebben ze ook dokters nodig, weet je? Wat word jij later?”

Carien krijgt een kleur. Ze kan toch zo maar niet aan die Herman vertellen wat

zij later wil worden? Waar ze wel eens stilletjes over doordroomt als ze in bed ligt en nog niet kan slapen? Onderwijzeres aan een kleuterschool. Als ze dat zegt, zal hij haar vast gaan plagen. Dan zegt hij, dat ze zelf nog een kleuter is. Een baby.

„Ik word later schrijfster,” zegt ze en ze schrikt er zelf van dat ze het zegt. Want dat is zo'n diep geheim, dat ze er zelfs nooit met mam over gepraat heeft. Schrijfster van kinderboeken.

„Schrijfster?” Herman denkt even na. „Ik had gedacht, dat je wel schooljuf zou zeggen. Schrijfster? Nou, jij kunt heel goed opstellen maken. Die van jou zijn altijd de mooiste van de klas.”

Carien wordt bijna verlegen van die lof. „Och,” zegt ze, „ik vind het altijd prettig om van alles te verzinnen.”

Dan kijkt ze naar de brief in haar hand. „Zeg, als jij later dokter bent, moet je de kinderen nooit dichtgeplakte enveloppen meegeven, hoor!”

„Best,” belooft Herman meteen, „ik laat ze wel open of ik stuur ze met de post.”

„Nou, ik ga naar binnen,” zegt Carien. Dan aarzelt ze even. „Dus jij denkt . . . jij denkt, dat wij ziek worden? Wij tweeën?” Haar stemmetje is heel benepen.

Maar dan begint hij hardop te lachen. Hij geeft haar een klap op haar schouder alsof zij een jongen is.

„Ben je mal, meid? Ik zeg niet, dat wij ziek worden, maar dat het zou kunnen.”

Dan, plotseling, steekt hij beide handen diep in zijn zakken.

„We staan hier te klessebessen als twee oude wijven. We zullen wel zien, hoor. En dan kan het mij nog niks schelen. Ziek zijn is ook wel eens lollig. Dan word je lekker verwend en hoef je niet naar school.”

Als hij al een paar stappen gedaan heeft, komt hij nog even terug. „We gaan wel samen om dat prikje, hoor.”

Carien gaat naar binnen. Veel zin heeft ze niet. Was mam nu maar thuis, dan kon ze die brief meteen geven. Nu zet ze hem op de schoorsteenmantel, achter de klok. Ze probeert er niet meer aan te denken. Daarom haalt ze haar pop van boven. Hij is heerlijk warm aangekleed, maar ze vindt hem vies om zijn toet. Hij moet nodig in het bad. Ze haalt uit de keuken het afwasteiltje vol water, kleedt de pop uit en poedelt hem lekker van top tot teen. Dan droogt ze hem af in haar eigen dikke badhanddoek. En ze is er nog druk mee bezig als moeder thuiskomt en ze moeten eten.

7. Dat valt niet mee, Carien!

Een week daarna weten ze het. Eerst kunnen ze het geen van allen geloven. Vader en moeder niet, Pleuntje niet en Carien zelf nog het allerminst. Maar de schoolarts heeft het gezegd en Carien is ook bij dokter Buiten geweest. Ze móeten het dus wel geloven, hoe naar het ook klinkt. Carien is ziek!

Het is niet erg, gelukkig niet, maar als ze niet heel voorzichtig is, kan het wel erg worden. Daarom mag ze voorlopig niet naar school. Ja vreemder nog, ze moet in bed!

Carien kijkt wat raar als vader en moeder het haar vertellen. En waarom heeft mam rood-behuilde ogen? En waarom strijkt vader haar steeds weer over het hoofd? Ze begrijpt er niets van. Geen sikkepitje, zoals Pleuntje altijd zegt.

„Best lekker, hoor,” lacht ze maar en ze tuit haar lippen om haar moeder ook aan het lachen te maken. „Fijn lui in bed liggen. En niet naar school. Ze zullen allemaal wel razend jaloers op mij zijn. Jij bent natuurlijk onder in je hart ook een beetje jaloers, hè mam? Omdat jij wel naar school moet en ik thuis mag blijven. Hoelang zou ik in bed moeten liggen? Wel een maand?”

„Ik denk wel een beetje langer,” zegt moeder zacht en dan ziet Carien dat vader over moeders haar strijkt. Boeh, ze vindt dat iedereen maar griezelig lief doet vandaag.

„Jullie zullen het best gezellig hebben samen,” zegt vader. „Luis-ter maar eens, Carien, wat mam en ik bedacht hebben. We maken de achterkamer helemaal voor jou in orde. We zetten er je eigen bed neer en al je spulletjes. Je tafeltje en rotanstoeltje. En de poppewieg. Je kunt daar uitkijken over de straat en als de zon schijnt, schijnt hij pal in je bed. Moet je slapen, dan schuiven we de deuren dicht. Als mam dan in de voorkamer zit, kunnen jullie elkaar toch nog zien. Hoe lijkt je dat?”

„Maar . . .” Cariens onderlip begint, zonder dat zij het wil te trillen. „Maar . . . mam is overdag nooit thuis en Pleuntje werkt altijd. Dan ben ik altijd alleen.”

Vader en moeder kijken elkaar aan en beginnen te lachen.

„Daar vergist onze dochter zich nu toch eens lelijk, hè mam? De eerste de beste dag, dat jij daar in de achterkamer woont, jongedame, gaat mam niet meer naar school . . . Dan moeten de meisjes maar geen naaien meer leren, niets aan te doen, maar dan blijft zij thuis.”

„Is het waar?” Carien krijgt een kleur van opwinding. „Blijf jij dan elke dag thuis? Net als andere moeders?”

„Ja,” knikt moeder, „ze kijken al uit naar een invalster.”

„Hoi, hoi!” roept Carien en ze omknelt moeder tot die naar adem snakt. „Hoi, dat wordt fijn! Mag ik het even aan Cobi vertellen? Die gelooft het vast niet.”

„Bel haar na schooltijd maar even op,” raadt vader aan.

Dat vindt Carien best leuk. Ze let goed op de klok en als de grote wijzer recht omhoog staat, draait ze het nummer van Cobi’s huis. Het is Cobi zelf, die zegt: „U spreekt met Cobi Huismans.”

„En u spreekt met Carien Koning,” zegt Carien deftig, en dan krijgen ze allebei de slappe lach.

Cobi weet al, dat Carien een poosje niet op school zal komen, mijnheer Steensma heeft het vanmorgen in de klas verteld. Maar wat Carien nog niet weet is, dat Herman óók ziek is. Dat heeft mijnheer tegelijk verteld.

„Net goed voor zo’n plaaggeest,” zegt Cobi.

„O, maar hij valt best mee.” Carien vindt, dat ze even voor Herman op moet komen, nu ze hoort, dat hij ook ziek is. „Toen wij laatst samen na moesten blijven, was hij niks vervelend. We zijn samen naar huis gelopen en hij wist van alles te vertellen over prikjes en zo. Hij wordt later dokter, zie je.”

Eigenlijk heeft ze meteen spijt, dat ze dat nu zo maar vertelt. Misschien had Herman het wel als een geheim bedoeld. En Cobi is altijd zo vlug met haar mond.

„Nou, jij liever dan ik. Wij zijn blij, dat we hem eens een poosje kwijt zijn op school.”

Dan begint Carien gauw over iets anders te praten. Zij heeft immers zelf altijd een hekel aan Herman gehad? En dat ze nu geen kwaad van hem wil horen, komt natuurlijk enkel omdat . . . nou ja, omdat ze nu allebei ziek zijn.

„Kom je eens bij me?” vraagt ze. „En als ik in bed lig voor het raam, zwaaien we elke keer naar elkaar, hoor.”

Cobi belooft het en dan roept moeder Carien.

Ze mag nu niet meer buiten. Daarom loopt ze wat onwennig in huis rond. Moeder is nog naar school om de nieuwe juffrouw in te werken.

Alle kinderen uit de klas hebben boeken gebracht. Het is zo'n stapel, als ze die allemaal zal lezen, heeft ze wel een jaar nodig. En ze heeft in het minst geen zin om te lezen.

Het is leuk als de timmerman komt. Hij zeult een grote zware kist met zich mee en hij heeft een paar ruwe houten planken over zijn schouder.

„Wat komt u doen?” wil Carien weten.

„Jij bent zeker niet nieuwsgierig, maar je wilt toch graag alles weten, hè?” vraagt de timmerman. Hij haalt een opgevouwen geel latje uit zijn zak en een dik plat potlood. Aan Pleuntje vraagt hij of hij de keukenstoel even mag gebruiken.

„Als u maar niet te veel rommel maakt,” zegt Pleun met een knipoogje naar Carien. „Het is hier een nette huishouding, als u dat maar weet. En dat manvolk maakt altijd rommel, daar hou ik niet van.”

„Nou nou,” zucht de timmerman als Pleun weer weg is, en hij schuift zijn petje achter op zijn hoofd, „dat is zeker ook een kwaai vrouwmens?”

„Welnee, Pleun is helemaal geen kwaje. Ze houdt alleen niet van rommel.”

„Ik wel,” grinnikt de timmerman, „hoe meer houtzaagsel en hoe meer spaanders, hoe fijner ik het vind. Let maar eens op, jongedame.”

„Maar nu weet ik nog altijd niet wat u gaat maken.”

De timmerman meet de vensterbank met zijn duimstok, dat is dat gele latje. Dan legt hij een plank over de zitting van de stoel, zet er met zijn potlood een paar dikke strepen op en met één knie op de plank begint hij te zagen.

„Gggg-gggg-gggg-gggg,” gaat de zaag. Het sneeuwt houtzaagsel onder de stoel. Het rode vloerkleed wordt er helemaal grijs van. Carien moet nu al lachen als ze aan Pleuntjes gezicht denkt. Er zal wat zwaaien!

Met de schaaf maakt de timmerman de zijkant van de plank mooi rond en glad. Prachtige houtkrullen kronkelen uit de schaaf.

„Hier,” de timmerman zoekt een paar van de zwierigste krullen uit. Die duwt hij tussen Cariens haar. „Net Sneeuw witje.”

Het duurt een halfuur. Dan heeft de timmerman de smalle vensterbank veel breder gemaakt.

„Ziezo,” zegt hij, „heb ik daar nu niet een mooi stukje aan gebreid? Eén recht, één averecht, doorhalen, af laten glijden.”

Carien begint te lachen.

„Denk jij soms, dat ik niet breien kan? Als mijn dochttertje breiwerk mee heeft van school, doe ik het altijd stiekem voor haar als zij naar bed is. Dan denkt ze, dat de kabouters het hebben gedaan.”

Pleuntje schudt wel haar hoofd als ze die verschrikkelijke rommel ziet. Maar ze slaat de handen ineen als ze de prachtige brede vensterbank ziet, die de timmerman gemaakt heeft. Ze haalt de stofzuiger uit de kast om alles weer schoon te maken.

„Zal ik het doen, Pleun?” vraagt Carien. „Ik heb toch niks te doen.”

Maar Pleuntje zegt, dat zij het niet met dokter Buiten aan de stok wil krijgen.

Dokter Buiten, de huisdokter, is de laatste week al twee keer geweest.

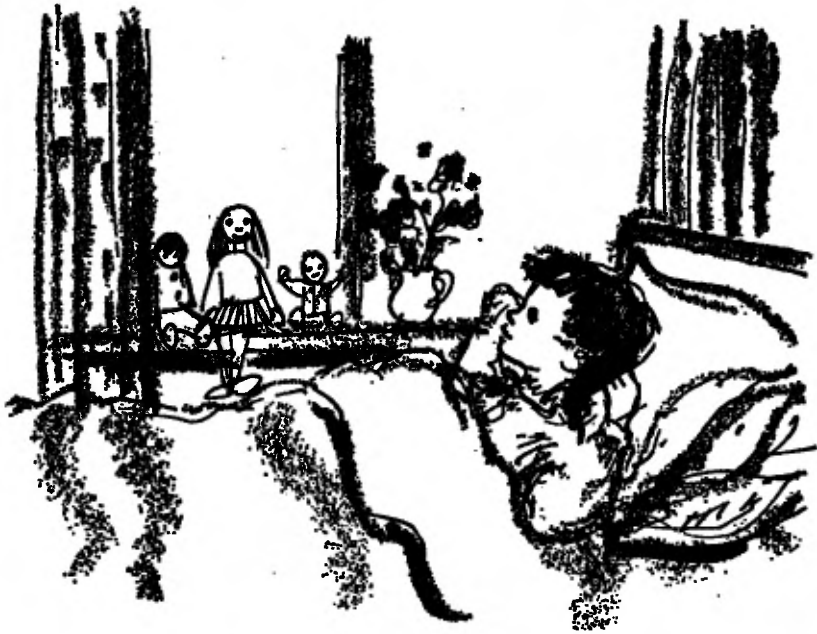
Hij weet precies, wat Carien mankeert. En ook, hoe ze weer beter kan worden. Hij zegt, dat ze in bed moet blijven. „En ik kom je elke week opzoeken,” belooft hij.

Alles is in het begin wel vreemd. De achterkamer ziet er zo anders uit, nu er een ledikant voor het raam staat. Er is ook een nieuw stopcontact gemaakt in de hoek achter het bed. Dat is gemakkelijk, dan kun je eens een schemerlampje aandoen. Of de radio misschien.

De eerste keer, dat Carien in de achterkamer naar bed gaat, vindt ze het wel leuk. Het is middag. Moeder heeft een klein vaasje met bloemetjes op het tafeltje gezet, allerlei kleurtjes anemonen. En in de brede vensterbank zitten haar poppen op een rijtje. Het nieuwe popje, dat ze van haar „vindloon” gekocht heeft, zit in het midden. Hij heeft het pyjamaatje dat moeder gemaakt heeft, aan. Hij heet nu Robje.

Moeder stopt Carien onder de dekens en dan gaat ze zelf naar de voorkamer. Ze schuift meteen de deuren dicht en door de glas-in-lood-ruitjes zwaaien ze nog even tegen elkaar.

Carien ligt tot haar kin onder de dekens. Ze heeft de school-

kinderen nog voorbij zien gaan. Cobi ook. Die moet nu leren en zij kan lekker lui zijn.

„Ik ga niet slapen, hoor mam,” roept ze, „alleen een beetje doezelen.”

Moeder knikt. Maar als ze een kwartier later naar het bed voor het raam kijkt, ziet ze niets anders dan een neus en een paar gesloten ogen. Carien slaapt als een marmotje.

Mijnheer Steensma komt ook op bezoek. Als Carien een paar weken van school thuis is, komt hij op een middag. Carien heeft net weer geslapen, ze kan nog niet goed wakker worden als de bel gaat. Moeder trekt vlug de dekens wat recht, het laken strak en ze schudt Cariens kussens op. Dan schuift ze een stoel naast het bed.

„Zo, zo,” zegt mijnheer, „was jij in je bed gekropen? Vond je het niet meer prettig bij mij in de klas? 't Is wat moois. Stel je voor, dat alle kinderen dat deden. Dan stond ik voor lege banken te praten.”

Carien zegt niet veel, ze lacht maar zo'n beetje. Moeder schenkt een kopje thee in voor mijnheer en zij krijgt, net als elke middag, een glas melk.

„Zit er nu een ander meisje op mijn plaats?” vraagt ze dan.

Mijnheer kijkt verbaasd. „Hoe kom je dáár nu bij? Natuurlijk niet. Jullie beide plaatsen blijven open tot jullie weer terug zijn. Die verhuur ik niet aan anderen.”

„Beide plaatsen? Och ja, natuurlijk, Herman is ook ziek. Dat was ik helemaal vergeten. Bent u al bij Herman geweest, mijnheer?”

„Nog niet,” antwoordt mijnheer, „ik was van plan hem volgende woensdag op te zoeken. Je weet toch, dat hij niet thuis is? Hij is naar een sanatorium om beter te worden. Daar wordt hij net zo verzorgd en verwend als jij hier thuis.”

„Wie zou er het eerst beter zijn,” denkt Carien, „hij of ik? Hij zal het wel winnen, want hij is veel groter en sterker dan ik.”

Mijnheer blijft niet lang, maar hij belooft, dat hij gauw weer zal komen. Hij moet nu gaan, want hij heeft een dikke stapel schriften na te kijken. Taalschriften.

„Hebben ze een dictee gehad?” gniffelt Carien. „Dat hoef ik nu fijn niet. Ik heb fijn vakantie.”

„Wacht maar meisje!” Mijnheer steekt een vinger tegen haar omhoog. „Zodra jij weer wat beter bent, breng ik jou ook huiswerk. Dictees en sommen.”

„Dan blijf ik nog een hele poos ziek,” plaagt Carien. „Bah, zeker dictees met vreemde woorden en deelsommen met staarten. Brrr!”

Voorlopig komt er niet veel van huiswerk. In het begin voelt Carien zich niet ziek, maar het lijkt wel of ze zich nu hoe langer hoe meer moe gaat voelen.

„Dat is goed,” zegt dokter Buiten, „dat hoort erbij. Flink moe zijn, flink uitrusten en flink eten!”

Nou, eten doet Carien wel veel. 's Morgens pap, 's avonds pap, elke dag een stukje vlees en een ei. En dan de ontelbare glazen melk, waar Pleuntje mee komt aandragen. Daar zou je wel een melkwinkeltje van kunnen houden.

„Ik word nog eens tonnetje rond,” zucht Carien, „straks past me geen enkele jurk meer, en de nieuwe mantel met het bontkraagje ook niet.”

Maar vader zegt, dat hij er wel een complete nieuwe garderobe voor over heeft, als zijn meisje maar weer gezond wordt.

Moeder leest vaak voor en Carien luistert naar alle kinder- en kleuteruurtjes voor de radio. Ze kent alle radio-ooms en -tantes op een duimpje. Ze vindt het heerlijk om stil te liggen soezen en wat naar buiten te kijken. Naar de wolken, die voorbijdrijven en naar de meeuwen, die door de lucht zweven. Eigenlijk wordt ze verschrikkelijk lui. Soms is ze zelfs te lui om haar hand op te steken als de schoolkinderen langs komen.

„Waarom zwaaide je niet?” vraagt Cobi op een middag. „Ik heb naar binnen gekeken, maar ik kon je niet ontdekken. Ik zag enkel maar dekens.”

„Och, ik had geen zin. Ik lag zo lekker,” zegt Carien. Ze draait haar hoofd om en tast onder het kussen naar een zakdoek. Cobi hoeft toch zeker niet te zien, dat zij bijna huilt? „Volgende keer zal ik wel weer zwaaien,” zegt ze stug, „maar nu wil ik liever slapen.”

Als moeder Cobi uitlaat, zegt ze: „Het valt niet mee voor Ca-

rien. Je moet het haar maar niet kwalijk nemen, dat ze een beetje kortaf doet. Ze voelt zich lang niet goed de laatste dagen. Ze is flink ziek, Cobi. En dan is het niet altijd gemakkelijk om opgewekt en vrolijk te zijn tegen iemand, die gezond is."

„Zal ik eens komen voorlezen, mevrouw? Ik heb een acht voor lezen, dus . . . Of als ik iets anders voor Carien kan doen . . ."

„Dat kun je zeker," zegt Cariens moeder zacht, „al bedoel jij waarschijnlijk iets heel anders dan wat ik nu ga zeggen." Ze kijkt Cobi aan: „Je kunt wel voor Carien bidden."

Cobi wordt er verlegen van. Zij vindt het veel gemakkelijker om iemand voor te lezen of spelletjes te doen dan voor iemand te bidden. Ze denkt diep na en zegt dan ten slotte toch: „Ja mevrouw, ik zal proberen het geen enkele avond over te slaan."

Dan steekt ze Cariens moeder een hand toe. „Dag mevrouw, tot ziens. Ik kom gauw weer bij Carien kijken, hoor."

Cobi wipt de deur uit. Haar paardestaart hipt op en neer als zij hard wegloopt.

8. Carien krijgt een brief

Wekenlang blijft Carien ziek. Ze is moe en ze heeft nergens zin in. De dokter komt geregeld, maar als hij grapjes maakt, heeft ze vaak niet eens zin om te lachen. De post brengt stapels prentbriefkaarten, die moeder op een rijtje in de vensterbank zet. Carien kijkt er wel naar en ze zegt ook wel eens: „Wat leuk," maar dan kruipt ze meestal weer diep onder de dekens. Tegen de schoolkinderen steekt ze alleen maar even een hand omhoog, maar rechtop zitten? Nee hoor, ze ligt veel liever.

Vader en moeder maken zich echt zorgen. Maar de dokter zegt alweer, dat het er allemaal bij hoort. „U zult zien, als het voorjaar wordt, knapt ze weer op,” zegt hij geruststellend.

Maar voorjaar is het nog lang niet. De ramen van Cariens kamer staan altijd wagenwijd open en als er bezoek komt, zegt moeder dat ze hun mantels aan moeten houden, omdat het bibberkoud is bij Carien. Soms moet Carien toch lachen, als de meisjes met rode neuspunten naast haar bed zitten. Zij heeft een warme kruik, zij vindt die frisse lucht héérlijk.

Als mijnheer Steensma eens op bezoek komt, brengt moeder hem een wollen deken en een warm-water-stoof. Dan kan hij het wel een poosje uithouden in die diepvrieskamer.

„Nu weet ik precies hoe jij je voelt in je warme bed,” zegt hij tegen Carien. „Toen ik vroeger ziek was, lag ik in een klein houten huisje bij mijn ouders in de tuin. In een tentje, noemden de mensen dat toen. En dan kregen de bezoekers ook een warme stoof, mijn moeder deed daar gloeiende kooltjes vuur in.”

„Bent ú ziek geweest?” Carien gaat op één elleboog leunen.

„Nou en of,” knikt mijnheer, „net als jij nu.”

„En bent u weer helemaal beter geworden?” Carien kan het niet geloven. Mijnheer ziet er zo sterk en gezond uit.

„Helemaal. En zal ik jou eens iets vertellen van mijn ziekte? Wat er in die tijd met mij gebeurde?”

„Graag mijnheer.” Carien gaat iets hoger in de kussens zitten om goed te kunnen luisteren.

„Wel, toen ik voor het eerst naar bed moest, was ik bijna klaar voor onderwijzer. Maar ik had een fijne leraar die mij elke week werk kwam brengen, en hij zorgde ervoor, dat ik in bed kon studeren. Hij hielp mij met alles en toen ik weer beter was, kon ik examen doen voor onderwijzer. Dat had ik aan die leraar te danken.”

Carien vindt het altijd een feest als mijnheer komt. Hij vertelt van alles van school. Dat er een nieuw meisje is gekomen, helemaal uit Suriname, en dat de jongens weer vreselijk ondeugend zijn geweest. Ze hebben in een schoenendoos een muis de klas binnengesmokkeld. Mijnheer is natuurlijk boos geworden, dat is ontoelaatbaar, een muis in een schoollokaal. Toch had hij moeten lachen om het idee. Hij had de jongens gezegd, dat ze de griezel moesten vangen, want de meisjes gilden allemaal van schrik. Nou, Carien begreep, dat het een wilde boel geworden was. Alle kinderen uit de bank en achter het beest aan. Het arme diertje was ontzettend bang geworden en steeds als ze hem bijna hadden, glipte hij weer weg. En toen was hij plotseling verdwenen. In de hoek achter de prullenmand. Mijnheer had nog meegezocht, maar het enige wat hij vond, was een klein gaatje onder de plint. Voor straf hadden de jongens een opstel moeten maken over een muis.

„Dat kon jij eigenlijk ook wel eens doen,” vond mijnheer, „al is het dan niet voor straf. Jij kon altijd zo goed opstellen maken. En je hebt nu de tijd om ze goed te bedenken.”

Carien knikt. Ja, opstellen maken en verhaaltjes bedenken vindt ze reuze. „Als ik weer beter ben,” belooft ze.

Het duurt wel lang. Maar toch . . . als het al Kerstmis en Nieuwjaar is geweest . . . als er al sneeuw gevallen en weer weggedooid is . . . als er een mezenpaartje heeft genesteld in een oude klomp, die moeder buiten aan het raamkozijn gespijkerd heeft . . . als de zon alweer óver de daken heen schijnt in plaats van zich erachter te verschuilen . . . dan vindt Carien op een morgen, dat ze toch wel eens iets anders zou willen doen dan altijd maar stil in bed liggen . . .

„Wat kan ik nu eens doen, mam?” vraagt ze. „Ik heb al zoveel gelezen. Kan ik niet iets doen? Iets maken of zo?”

Moeder schudt blij Cariens kussen op. „Daar had ik nu op gewacht, lieverd. Wil je wat kleuren? Of heb je zin om aan die prachtige bouwplaat te beginnen, die je van de mijnheer van de boekhandel hebt gekregen? Ik heb er al een tube lijm bij gekocht, je kunt zó aan de slag.”

Vol moed begint Carien te knippen. Het is een schitterende bouwplaat. Je kunt er het Muiderslot van maken. Met al zijn muren en torentjes. Maar na vijf minuten is ze al moe, het gaat nog niet. Verdrietig schuift ze weer onder de dekens, het huilen staat haar nader dan het lachen. Als je niet eens een doodgewone plaat kunt uitknippen . . .

Maar moeder lacht haar een heel klein beetje uit. Natuurlijk moet het eerst weer wennen om te „werken”. „Je zult zien, dat het morgen al beter gaat.”

De volgende dag gaat Carien door met knippen. En de dag daarna weer. Elke dag een beetje langer en ze werkt net zolang tot het kasteel klaar is. Dan plakt vader het op een stuk karton en zo zetten ze het in de brede vensterbank. Alle schoolkinderen, die langs komen, bewonderen het. En Cobi zegt eerlijk, dat zij nooit geduld zou hebben voor zo'n priegelig pietepeuterig werkje.

Op een ochtend brengt de post een brief. Aan de jongedame C. Koning, staat erop. Carien kijkt verbaasd naar het adres, dat op de achterzijde van de enveloppe staat. H. Aalst.

H. Aalst? Dat is Herman. Vlug scheurt ze de enveloppe open. Goeiendag! Wat heeft die Herman een lange brief geschreven. En wat een keurige letters heeft hij gemaakt, blokletters. Hij schrijft:

Beste Carien,

Hoe is het met jou? Met mij is het goed. Lig jij nog in bed? Ik wel. Maar ik heb nu ook een uur stoel. Zo noemen ze het hier als je eruit mag. Dan heb je stoel, snappee voe? Als ik dat een maand heb gehad, mag ik wandelen.

We hebben het hier knots. Er liggen acht jongens op dit zaaltje en we hebben reuzegein. Er is één zuster, daar kun je je ziek om lachen, die heeft altijd wat gek. Ze kuurt van alles met ons uit en dat mag de hoofdzuster dan niet weten, want dat is een zure. Laatst had onze zuster, ik bedoel de lollige, op alle glazen melk een masker gezet, als we dan onze melk op hadden, mochten we het masker voordoen. Je snapt, dat wij in een mum van tijd onze melk op hadden. Wij allemaal die malle dingen op onze snuit en toen kwam natuurlijk de hoofdzuster binnenzeilen. We konden de mombakkesen niet zo gauw wegmoffelen en begonnen vreselijk te loeien. Eén jongen had het ding over zijn voeten geschoven, een teen door het neusgat. Toen liet hij de neus bewegen en het hele hoofd knikte tegen de ouwe (zo noemen wij de hoofdzuster). Ze werd eerst woedend en wilde weten, waar wij die dingen vandaan hadden, maar je snapt, dat wij onze zuster er niet inluisden. Maar later kwam ze terug en toen heeft ze ons met zijn allen op de foto gezet.

Aan ons zaaltje is ook een lighal, daar zijn we overdag. Het is er verschrikkelijk koud en buiten kun je ook niet liggen schrijven of met de meccano. Ik ben met een hijskraan bezig. Met mijn verjaardag zijn mijn vader en moeder hier geweest en ik mocht een extra plaat aanvragen. Je moet weten, dat wij hier een eigen radio-omroep hebben met 's avonds van zeven tot acht uur verzoekplaatjes. Nu weet ik niet meer. Ik hoop, dat jij ook stoel hebt. Schrijf je eens terug? Poot.

Herman.

Carien geeft de brief aan moeder. „Enig van hem, hè mam, om zo maar te schrijven.”

Aan Cobi laat ze de brief ook lezen. „Voor mijn part is hij nog lang niet beter,” zegt Cobi hard, „we hebben het veel te fijn zonder hem. Met zijn geplaag altijd.”

Carien schrikt ervan. „Meen je dat heus? Nee toch? Zo leuk is het niet, hoor, om zo lang in bed te liggen. Ik vind het niks aardig van je om dat te zeggen.”

„Nou ja, zo bedoel ik het ook niet. Ik hoop natuurlijk niet, dat hij ziek zal blijven, maar wel, dat hij nog heel lang wegblijft van school,” aarzelt Cobi.

„Dat is hetzelfde,” bromt Carien. „Wie beter is, moet weer naar school.”

„Misschien is hij wel niet zo'n naarling meer als hij terugkomt,” zegt Cobi hoopvol. En om de hoek van de deur roept ze nog: „Doe hem mijn groeten als je schrijft. En beterschap!”

9. Pleuntje bedenkt spelletjes

Pleuntje bedenkt steeds weer iets gezelligs voor Carien. Op een morgen komt ze met drie kanjerachtig grote winterwortels aan. Het grote houten blad, dat de timmerman ook nog gemaakt heeft en dat precies over Cariens bed past, wordt gepakt en Carien krijgt een extra kussen in de rug.

„Wat moet ik nou met die wortels?” Carien neemt de wortels in haar hand. Ze zijn helder oranje en ruiken naar de zomer. „Je hebt ze gewassen, dat zie ik. Zal ik ze maar meteen opeten?”

„Dat zul je wel uit je hoofd laten. Wacht maar eens.” Uit de keuken haalt Pleuntje het aardappelschillertje, uit de naaidoos een

klosje garen en het speldenkussen. Dan nog wat knoopjes en een kluwentje wol. Het wordt een hele uitstalling op het blad. Carien begrijpt meteen de bedoeling. Ze gaat dadelijk aan het werk. Van de grootste wortel snijdt ze een flink stuk af en dat holt ze voorzichtig uit. De stukjes, die eruit komen, knabbelt ze maar gelijk op, dan komt er ook geen rommel.

Het wordt een mooi diep bakje. Dan snijdt ze van een dunnere wortel vier gelijke ronde plakken af en die prikt ze met spelden aan het bakje. Aan weerskanten twee. Lollig, nu lijkt het al op een wagentje. Ze rijdt het even heen en weer op het blad. Het wiebelt wel een beetje, maar wie daar wat om geeft, is een kniesoor.

Nu een paard voor de wagen. Dat is moeilijker. De kleinste wortel snijdt ze net zolang bij tot hij het model van een paardelijf krijgt. De kop is het moeilijkste. Het moet voorzichtig gebeuren, want wat je er een keer afgesneden hebt, kun je er niet weer aan krijgen. Twee kleine knoopjes dienen als ogen. Vier poten met spelden eraan vast en dan van zwarte wol een prachtige staart en manen.

Het is een heel werkje, maar als het klaar is, weet Pleuntje niet wat ze ziet. „Hij kijkt net of hij zo zal gaan hinniken,” zegt ze. Nu heeft Carien nog één dikke wortel over. Daar moet een sneeuwpop van gemaakt. Een ronde wortelbal op een dik wortelijf. Piepkleine knoopjes voor de ogen en op de jas. Een hoed, gemaakt van een half leukoplast rolletje. En de bezem? Daar weet Pleun wel raad op. Een pijpje macaroni is reuze geschikt. Het wordt een gek kereltje, maar wel enig.

Die Pleuntje is trouwens toch net een spelletjes-machine. Als Carien niet weet wat ze doen zal, komt Pleuntje altijd met iets leuks. Ze brengt eens een kommetje sterk zeepwater en een wit pijpje. Bellen blazen in bed!! Wie had ooit gedacht, dat Pleuntje

zo iets kon bedenken? Pleuntje, die anders altijd zo griezelig netjes was, geeft er nu niets om als er wat spatjes op het laken komen.

En Carien blaast prachtige bellen, de een al groter dan de andere. Soms worden ze zó groot, dat ze buiten het bed moet hangen, anders knappen ze stuk tegen de dekens. En heel grappig is het om te zien, hoe de kleinere bellen willen stuiten op de wollen deken.

En veel kaarten dat Carien krijgt! Daar kun je ook van alles mee doen. Ze maakt een kijkdoos met allemaal kinderen erin. Een plak watten op de bodem van de schoendoos is de sneeuw. Een spiegeltje uit Pleuntjes tasje de vijver.

Carien krijgt ook veel kaarten, waar kastelen en kerken op staan.

Daar weet Pleuntje ook al iets bijzonders mee te doen. Ze brengt Carien een stopnaald en dan moeten er allemaal kleine gaatjes langs de ramen en de deuren geprikt worden. Als je dat klaar hebt kun je de ramen eruit drukken en de deuren openzetten.

Er komt ook een prachtige kaart van het paleis Soestdijk. Daar zijn heel wat ramen en deuren en Carien prikt ze zorgvuldig uit. Dan moet er een stuk doorschijnend rood papier achter langs geplakt worden. Het paleis wordt een heus sprookjes-paleis. Als je de kaart tegen het licht houdt of tegen de schemerlamp zet, heeft het verlichte vensters.

Nu ze wat beter wordt, verveelt Carien zich nooit meer. Mijnheer Steensma brengt huiswerk, ze moet sommen maken en jaartallen leren. Zo komt ze niet te veel achter bij de andere kinderen van de klas.

Op een dag laat mijnheer door Cobi een groot vel papier bezorgen. Er is een opstelwedstrijd uitgeschreven. De hele klas doet mee, Carien dus ook. Ze mogen kiezen tussen drie onderwerpen: „Als ik groot ben”, „een dag op reis” en „sparen”.

Carien denkt lang na welk onderwerp zij zal kiezen. Als ik groot ben, lijkt haar wel heerlijk, maar toch vindt ze het niet prettig om haar eigen geheimpjes op te schrijven. Wat ze gaat doen als ze groot is, dat gaat niemand iets aan. Daarom kiest ze: „Een dag op reis.”

Een hele dag denkt en denkt ze over het verhaal. En dan weet ze precies, hoe het moet worden. Het wordt niet een verhaal van een gewone jongen of een meisje, dat gewoon een dag op reis gaat . . . o nee, ze vertelt van een meisje, dat aan het bellen blazen is en zo'n grote bel maakt, dat ze er zelf in kan zitten. De bel waait met de wind mee, hoog over de huizen en de straten van de stad. Heel, heel ver weg. Hoger en hoger tussen de wolken door voor de zon langs. De lucht is prachtig, helder blauw, en

als het meisje naar beneden kijkt, ziet ze ver in de diepte nog de kleine huisjes en molentjes van het land. Verder en verder reist ze door de lucht. Over de zee en over de bossen. Hoog in de lucht komt ze een helikopter tegen en later een vliegtuig. Maar die maken zo'n herrie dat de zeepbel vreselijk gaat wiebelen en het meisje maar blij is, dat ze weer vlug verdwijnen.

Het wordt een heerlijke reis. Wat is er hoog in de lucht nog veel te zien, waar je beneden op de wereld geen weet van hebt. De zeepbel haalt ook een troep ganzen in en het meisje tuurt en kijkt of er misschien één gans bij is met een jongetje op de rug.

Dan gaat ze dwars door een wolk. Dat is niet zo leuk, het lijkt op een dichte mist. Maar als ze weer uit de wolk is, schijnt de zon dubbel zo blij.

Wat ziet ze dan eensklaps onder zich? Een groot paleis met allemaal verlichte raampjes. Zou dat het paleis Soestdijk zijn? Zou ze ook een prinses kunnen ontdekken? Ze wil wel blijven kijken, maar de zeepbel drijft alweer verder. Ze ziet beneden in de diepte wegen vol autootjes, nog kleiner dan dinky-toys. Dan vliegt ze over een oud kasteel, met heel veel torentjes. Nee, kijk nu eens dat is het Muiderslot, hetzelfde van de bouwplaat. Gelukkig, dat de bel zo hoog vliegt, anders had een toren van het kasteel hem wel stuk kunnen prikken.

Maar o wee . . . wat is dat voor een hoge scherpe ijzeren piek, daar midden in het land. Oei, als ze daar maar veilig omheen komt . . .

Door een beetje te wiebelen tracht het meisje de bel van richting te laten veranderen. Als dat niet lukt, gebeurt er een ongeluk, dat is zeker.

Het gaat niet. Het meisje zucht. O, o, hoe zal dat gaan? De kleurige dunne bel koerst recht op de scherpe naald af . . . Ze probeert zich vast te houden, maar de bel is zo glad als een nat stuk

zeep. Haar handen kunnen zich niet vastgrijpen en dan . . . pets! boemmm! vliegt de bel tegen de televisiezendmast aan. Want dat was die hoge piek. Oei, oei, wat schrikt dat arme kind. Ze tui-melt ondersteboven, krijgt zeepwater in haar ogen, wat vreselijk prikt en dan valt ze . . . valt ze . . . dieper en dieper . . . de huisjes van de wereld worden groter en komen angstig snel dichterbij . . . hèèèlp!!

Maar wat is dat? Schuift er nu net een wolk onder haar? Dan boft ze. Want nu valt ze niet verder naar beneden, maar ze komt heerlijk zacht op die witte wollen deken terecht . . . Verrukkelijk! Ja, en dan is Cariens verhaaltje uit. Natuurlijk had het meisje alles maar gedroomd en lag ze in haar eigen warme bed.

Als het opstel af is, laat Carien het aan moeder lezen. „Toe mam, geef me er eens een cijfer voor. Alleen moet je niet op het schrijven letten, in bed kan ik alleen maar hanepoten maken.”

Moeder leest het opstel een paar keer, en dan zegt ze: „Ik vind het heel erg mooi. Als ik een cijfer moest geven, kreeg je een tien. Een dikke tien!”

De volgende dag neemt Cobi het opstel mee naar school en mijnheer stuurt het tegelijk met de andere opstellen weg. En nu maar afwachten of ze een prijs heeft. Het liefst zou ze de eerste prijs willen winnen, dat is een fiets. Maar de tweede prijs is ook niet te versmaden, een fototoestel. En dan kun je nog boekenbonnen winnen.

Een paar dagen later vraagt ze aan Cobi: „Heeft mijnheer al iets van de opstellen gehoord?”

Maar Cobi lacht haar uit. „Kind, dat duurt jaren. Nou ja, jaren . . . in elk geval wel een paar maanden, heeft mijnheer gezegd.”

10. Bezoek

Hoe dikwijls heeft Carien nu al gezegd: „Nu ga ik vandaag Herman een brief schrijven.” Maar steeds komt er niets van, dan is er dit en dan is er dat te doen. De ene week na de andere gaat voorbij. Na de zomer is het alweer herfst geworden. Carien krijgt elke dag een warme kruik in bed en in plaats van haar vrolijke baby-doll heeft ze alweer een flanellen pyjama aan.

Maar op een middag als het waait en de bladeren van de bomen stuiven, denkt ze plotseling aan verleden jaar. Aan het kralen beursje, dat Cobi en zij gevonden hebben en aan Herman, die zei dat het van zijn moeder was.

„Vandaag ga ik Herman schrijven,” besluit ze, en na het middagslaapje neemt ze haar blocnote en ballpoint. Ze zoekt in de la van haar nachtkastje naar zijn brief. O, wat is het lang geleden, dat ze die gekregen heeft. De brief ligt helemaal onderin, onder allemaal prentbriefkaarten en plaatjes.

Eens even kijken wat hij boven de brief heeft gezet. Beste Carien, nu, dan zet zij er „Beste Herman” boven. Dan begint ze te schrijven.

Beste Herman,

Het is wel lang geleden, dat je mij geschreven hebt en je zult wel gedacht hebben waarom ik niet eens terugschreef, maar ik heb er niet eerder tijd voor gehad.

Hoe is het met jou? Met mij is het goed. Jij zult nu wel de hele dag stoel hebben, nu, ik ook. 's Morgens mag ik twee uur op en 's middags drie. De dokter zegt, dat het goed met me gaat, maar het begint mij al dik te vervelen in bed.

Vorige week ben ik jarig geweest en ik heb een bende gekregen.

Van vader en moeder scrabble. Dat is een prachtig spel en ik kan een heleboel woorden bedenken. Van de kinderen uit de klas kreeg ik een aquarium. Ze hadden allemaal een kwartje gegeven; weet je wel, dat wij ook eens elk een kwartje mee moesten brengen, toen Rinus in het ziekenhuis lag met een gebroken been?

Het aquarium staat in de vensterbank en er brandt een lampje in. 's Avonds lijken de visjes wel doorschijnend. Er zit een sluiervisje bij en een vuurvisje. Die is helder rood.

Jij hebt ook meegedaan aan de opstelwedstrijd van school, hè? Ik ook. Heb jij er al iets van gehoord? Ik niet. Maar Cobi zegt, dat mijnheer gezegd heeft, dat het eeuwen duurt voordat de uitslag komt.

Ik ben erg achter gekomen op school. En jij? Zouden wij het wel in kunnen halen? Ik hoop het wel, want ik heb geen zin om bij al die baby's in de klas te komen. Als ik het niet in kan halen, hoop ik dat jij het ook niet kunt. Dan kunnen we in elk geval tegelijk weer naar school.

Nu weet ik niet meer. Er liggen een massa droge bladeren op straat. Zouden er ook portemonnetjes in de goot liggen, net als verleden jaar? Weet je het nog? Dit schrijf ik niet om jou te plagen, hoor! Ik hoop, dat je gauw beter wordt. Nou dag!

Carien.

Ze schuift de brief in de enveloppe, plakt hem dicht en schrijft Hermans naam er buitenop. Dan kijkt ze eens over de straat. Het waait wel hard, maar niet zo hard als verleden jaar. De bladeren, die nu van de bomen vallen, dwarrelen naar beneden. Maar de goten worden net zo vol, en de straatveger, die zijn karretje met de twee grote asemers voortduwt, heeft het precies zo druk als verleden jaar.

Dan ziet Carien op het trottoir aan de overkant van de straat een oude dame lopen. Voetje voor voetje, met heel kleine stapjes. Heel even denkt Carien, dat ze die dame kent, maar ze kan niet bedenken wie het is.

Ze gaat een beetje hoger in de kussens zitten en dan ziet ze . . . dat die dame daar op straat . . . een donkere bril draagt. Dan moet het . . . mevrouw Laning zijn, de mevrouw van het portemonneetje . . .

Carien steekt een hand omhoog en begint te zwaaien. Maar mevrouw Laning ziet haar niet.

Dan kruipt ze boven op haar kussen en bonst zo hard ze kan op het raam.

„Wat doe je toch, Carien?” vraagt moeder, die in de voorkamer bij de tafel zit te naaien. „De school is toch nog niet uit?”

„O niks,” zegt Carien, want nu ze op het raam gebonst heeft, vindt ze het wel erg brutaal van zich zelf. Ze hoopt bijna, dat mevrouw Laning haar maar niet heeft gehoord. Maar ja hoor, de oude dame blijft staan en kijkt naar alle kanten. Ze neemt haar bril in de hand, kijkt nog eens, en dan ontdekt ze Carien, die haar neus tegen het raam drukt.

Ze trekt even haar schouders op, waarmee ze wil zeggen, dat ze niet weet welk meisje daar naar haar wuift. Ze ziet natuurlijk helemaal niet, dat het Carien is. Een meisje in een pyjama ziet er heel anders uit dan een meisje in een dikke wintermantel met een capuchon.

Ze wil al dóórlopen, maar dan eensklaps steekt ze de straat over en blijft vlak voor het raam staan. Ze is zo dichtbij, dat Carien de rimpeltjes in haar gezicht wel kan tellen. En dan plotseling glijdt er een lach over het oude gezicht. Haar ogen beginnen te lachen. Ze opent haar tas en haalt er het oude kralen tasje uit. Het oude beursje met het zilveren beugeltje. Ze wijst met een vinger naar

het portemonneetje en kijkt vragend. Vergis ik me niet? Ben jij hetzelfde meisje van vorig jaar? bedoelt ze.

Carien duikt vlug onder de dekens en knikt. Ze vindt het nu helemaal eng.

Moeder is al naar de voordeur gegaan en een minuutje later komt ze binnen met mevrouw Laning.

„Wat vind ik dat nu toch vreselijk aardig van u, dat u Carien eens komt opzoeken,” zegt moeder. En dan vertelt ze, dat Carien al lang ziek is, al bijna een jaar. Maar dat het nu prachtig vooruitgaat met haar.

„Hoe is het met uw witte poes?” vraagt Carien, als mevrouw is gaan zitten.

„Mijn poes? Hoe ken jij mijn poes?”

Carien moet lachen. Mevrouw doet net of een poes een mens is, daar zeg je ook van, dat je die kent.

„Die zat toch bij u in de vensterbank, toen Cobi en ik die middag het portemonneetje terugbrachten?” Met een kussen in de rug zit Carien heerlijk rechtop.

„Och natuurlijk,” herinnert mevrouw Laning zich. „Ja, ze zit graag in de vensterbank. Dan kan ze uitkijken. Ze is net zo nieuwsgierig als sommige mensen. Maar kort geleden heb ik toch zo iets grappigs met haar beleefd, iets heel wonderlijks. Mag ik die geschiedenis aan uw dochttertje vertellen, mevrouw?”

„Natuurlijk,” antwoordt moeder. „En mag ik u dan een kopje thee inschenken?”

„Alstublieft, mevrouw. Nou Carien, luister dan maar. Mijn poes, hè? die zou deze zomer jonge poesjes krijgen, en ik had in de keuken een grote kartonnen doos klaargezet met een oud stuk deken erin. Dat doe ik altijd als ze jongen krijgt, zie je.

Ik had haar er een paar keer in gezet, zodat ze goed zou weten, dat ze dáár haar kleintjes neer moest leggen. En op een morgen,

hè, toen ik ging kijken? Wat dacht je? De poes was verdwenen.
Weg.

Ik riep door het hele huis „poes-poes-poes,” ik tikte met een lepeltje tegen de melkfles en ik knisterde met het zakje van het kattenbrood. Maar nee, hoor, poes kwam niet!

Een uurtje later ging ik eens in de tuin zoeken, alsmaar „poes-poes” roepend. En jawel, daar kwam ze aan. Ze streek haar kopje langs mijn benen en miauwde vleierig. Schattig gewoon.

„Waar was je toch?” vroeg ik. „De vrouw heeft je wel tien keer geroepen.” Maar in plaats, dat ze met me mee ging naar binnen, zoals ze anders altijd doet, liep ze de tuin in, naar de pereboom.

Je begrijpt, dat ik nieuwsgierig werd, en toen ik haar achterna liep vond ik haar onder de pereboom met twee kleine poesjes, een witte en een gevlekte.

„Wat ben je toch een domme poes,” zei ik. „Nu heb ik zo’n fijn bedje voor je gemaakt in een oude doos. Een heerlijke deken erin, lekker warm en lekker zacht, en nu leg jij je jonkjes buiten in de tuin op de harde grond. Dom hoor.”

Heel voorzichtig heb ik toen de kleine poesjes opgepakt en in de keuken in de doos gelegd en de grote poes ging er dadelijk bij liggen spinnen.

Ik dacht, ziezo, dat is in orde. Maar nu moet je eens horen wat er gebeurde. Toen ik een poosje later weer keek, was de doos leeg. En poes lag weer met haar kleintjes onder de pereboom. Eén keer heb ik ze nog binnen neergelegd, maar meteen nam ze haar kleintjes weer in de bek en droeg ze naar buiten. Pas toen de poesjes wat groter werden, bleven ze met zijn drietjes binnen en liepen door het hele huis.”

„Dus nu hebt u drie poesen, twee witte en één gevlekte?” vraagt Carien.

„Welnee, ik heb alleen het kleine witje nog. De gevlekte is naar de moeder van mijn dienstmeisje gegaan.”

Carien heeft met grote ogen geluisterd. Ze wilde, dat zij... wat zou dat heerlijk zijn...

Het lijkt wel of moeder haar gedachten geraden heeft.

„Houdt u dat ene poesje, mevrouw Laning?” vraagt ze.

„Houden? Ja, zolang ik er geen goed tehuis voor heb gevonden, houd ik die kleine.”

„Misschien...” Carien durft het bijna niet te vragen. „Misschien mag ik...”

En zo gebeurt het, dat Pleuntje de volgende dag, met haar boodschappentas in de hand, aanbelt bij het huis van mevrouw Laning. Ze kijkt ook heel verwonderd als er een stem vraagt, wie daar is. Dan zegt ze in de gaatjes, net als Carien en Cobi verleden jaar, waarvoor ze komt.

En vijf minuten later staat ze alweer op straat. De tas nog in de hand, maar in die tas — een beetje angstig weggedoken — een klein spierwit poesje.

Carien zit al in spanning te wachten tot Pleuntje terug zal komen. Ze heeft een schoteltje met melk klaargezet en in de hoek van de kamer staat een oud broodmandje. Ze heeft er een zacht wollen dekentje in gelegd. Als het poesje nu maar van de melk wil drinken en in het mandje wil liggen.

Eindelijk gaat de bel. Carien holt naar de voordeur. Dat zal Pleun zijn. In haar haast denkt ze er helemaal niet aan, dat Pleun nooit aanbelt, maar altijd achteromloopt. Vlug doet ze de deur open en zonder te kijken roept ze al: „Hè, wat bleef je toch lang weg. Heb je hem?”

„Heb je wie?” vraagt een vreemde stem. Nee, helemaal vreemd is de stem toch niet. Carien kijkt . . . het is Herman!

„Gunst! Hoe kom jij hier verzeild?” roept ze uit. „Ben jij weer beter?”

„Ik wel,” zegt Herman, alsof dat de gewoonste zaak van de wereld is.

Hij wacht niet eens tot Carien hem vraagt om binnen te komen, maar hij stevent recht door, de gang in. „Ik wel. En jij?”

„Bijna,” zegt Carien zacht, „maar nog niet helemaal.”

Moeder komt uit de keuken. Ze is ook erg verbaasd als ze Herman ziet staan. Natuurlijk moet hij binnenkomen en vertellen wat er allemaal gebeurd is.

Er is zóveel te vertellen en Carien luistert zó aandachtig, dat ze finaal vergeet, dat ze eigenlijk op Pleuntje wacht, die thuis moet komen met een jong poesje.

„Wanneer ga jij nu weer naar school?” wil ze weten.

„Ik denk na de kerstvakantie.”

„O.” Carien moet daar even goed over nadenken. „Dat is al vlug, hè?”

Ze krijgt een raar gevoel in haar buik en haar lippen voelen zo droog, dat ze er even langs moet likken. Na Kerstmis? Dan is zij

vast nog niet beter. Dan is zij zeker erger ziek dan Herman, want ze zijn tegelijk begonnen.

Moeder ziet wel, dat Cariens gezicht betreft. Het valt ook niet mee . . . het ziek zijn duurt ook wel erg lang . . . en nu bezoek van Herman, die alweer beter is . . .

„Daar komt Pleuntje!” roept ze eensklaps. Cariens ogen klaren op . . . Pleuntje met haar poesje . . . ze rent naar het raam. Herman kijkt ook mee naar buiten. En ja hoor! Daar is Pleuntje. De boodschappentas draagt ze behoedzaam onder de arm. De tas is half dichtgeritst en er piept een klein wit poesesnuitje uit de opening.

„Daar was dat kleine ding me toch bijna weggewipt,” vertelt ze opgewonden, als ze de tas op een stoel heeft neergezet. „Gelukkig was er een vriendelijke mijnheer, die hem nog net kon vangen, en toen hebben we de rits maar zover mogelijk dichtgedaan.”

Het poesje is in het minst niet bang. Hij loopt meteen de kamer rond, snuffelt even aan het mandje. Dan vindt hij het schoteltje melk, waar hij dadelijk van begint te drinken.

„Het lijkt hem hier nog zo gek niet,” zegt moeder.

Carien streelt het poesje. Wat heeft het een zacht velletje, zo zacht als fluweel.

„Nu moet je nog een naam voor hem bedenken,” zegt Herman.

„Daar hoef ik juist helemaal niet over te denken, die weet ik zó,” zegt Carien vlug. „Ik noem hem Fluweeltje.”

Moeder vindt het een leuke naam en Herman zegt, dat het in elk geval beter is dan Minet of zo'n soort boekennaam.

Juist als Herman naar huis is gegaan, wordt er hevig op het raam gebonsd. Daar staat mijnheer Steensma. Met Cobi en een heel stel andere kinderen. Cariens moeder is al bij de voordeur en dan ineens is de kamer vol vrolijke kinderen. De een kwettert al meer

dan de ander. Ze praten allemaal door elkaar heen, vreselijk opgewonden. Carien begrijpt er niets van, ze kan niets wijs worden uit wat de kinderen zeggen.

„Wat hebben jullie toch? Wat is er aan de hand?”

Dan legt mijnheer een vinger langs zijn lippen en als iedereen stil is, maakt hij zijn boekentas open en haalt er een papier uit.

„Groot nieuws voor Carien Koning. Koninklijk nieuws!” kondigt hij aan.

Carien zet grote ogen op. Het gaat over de opstelwedstrijd, dat begrijpt ze zó.

„De eerste prijs . . .” leest mijnheer ijsig langzaam voor, „is gegaan naar een meisje in Zeeland. En de tweede prijs . . . luister goed . . . de tweede prijs . . . is voor Carien Koning . . . voor haar opstel: „Een dag op reis.”

„Hoi! Hoi! Hoi!” roepen de kinderen allemaal door elkaar, zó hard, dat mijnheer de vingers in zijn oren stopt. Dan klapt hij even in de handen en iedereen is stil.

„De tweede prijs is . . . een fototoestel!”

Moeder en Carien moeten nu het gewichtige papier zien. Ja hoor, daar staat het, Cariens naam in prachtige krulletters.

„Zet je ons op de foto?” roepen de kinderen.

Carien is er beslist beduusd van. Je zult ook zo maar een nieuw fototoestel winnen!

Dan stuurt mijnheer alle kinderen naar huis. „We zouden Carien nog opnieuw ziek maken met ons kabaal,” zegt hij. „Net nu ze weer bijna beter is.”

Zelf blijft hij ook niet lang meer, maar het papier, waar alles op te lezen staat, laat hij achter. Dan kan vader het ook lezen.

„Nou vrouwtje,” zegt moeder, als Carien weer onder de dekens is gekropen, „dat was me het dagje wel. Een nieuwe huisgenoot,

bezoek van Herman, en nu dit nog. Als het maar niet te druk voor je is geweest.”

Och ja, die Fluweeltje! Door alle verrassingen is Carien hem helemaal vergeten. Ze kijkt naar het broodmandje en dan schiet ze in de lach.

„Kijk nu eens mam, hij zit zich precies zo te wassen, als zijn moeder deed, die middag, toen Cobi en ik het portemonneetje terugbrachten.”

Dan rolt het poesje zich heerlijk om en strekt al zijn vier pootjes tegelijk. Hij doet zijn oogjes dicht.

„Doe jij het ook maar,” zegt moeder. „Doe maar een klein slaapje tot vader komt.”

11. Beter worden is reuzefijn, maar ...

Carien is nog nooit zó moe geweest. Dat komt natuurlijk van al die emoties. Ze schuift tot haar neus onder de dekens en kijkt naar de kale bomen buiten. Net zo kaal als verleden jaar. Maar de dokter heeft gezegd, dat ze weer beter zal zijn als er opnieuw bladeren aan de bomen zitten. Ze kan het haast niet geloven, maar als de dokter het zegt, zal het wel waar zijn.

Als ze beter is, zal ze veel foto's maken met haar eigen toesteltje. Van Cobi en van Pleun. Pleun, die altijd maar spelletjes voor haar heeft bedacht. Ze zal Pleun voortaan ook helpen met de afwas en ze zal zelf haar bed opmaken en nog veel meer.

Ze wil ook nog meer verhaaltjes verzinnen, en dan vraagt ze aan Cobi's moeder of ze vaak op de kleintjes, Pieneke en Rudi, mag passen, dan kan ze hun die verhaaltjes mooi vertellen.

En ze gaat mevrouw Laning haar prijs laten zien. En kijken of

de poes, de moeder van Fluweeltje, nog in de vensterbank zit. En of de deur nog vanzelf opengaat.

Dokter zegt, dat ze wel weer naar haar eigen kamertje mag. Dat zal wel vreemd zijn. Maar toch ook wel fijn.

Zou moeder weer les gaan geven als zij weer beter is? Och ja, waarom niet? Dan kan zij 's middags wel thee zetten en dan zit ze met de kopjes klaargezet, de suiker er al in op moeder te wachten om vier uur. Want moeders school komt net iets later uit.

En dan zal ze ook . . . maar verder komt Carien niet met denken, want zonder dat ze het eigenlijk wil . . . ze wilde nog veel meer bedenken . . . valt ze in slaap. Ze denkt nog: „Beter worden is reuzefijn, maar ziek zijn was niet eens zo erg.”

Wat wordt het dan stil in de kamer. Fluweeltje, in het broodmandje, slaapt ook.

INHOUD

1. Oei, oei, wat een wind!	7
2. Op het politiebureau	18
3. Tòch een beloning	22
4. Prikjesdag	30
5. Carien past op de kleintjes	35
6. De dichtgeplakte enveloppe	40
7. Dat valt niet mee, Carien!	46
8. Carien krijgt een brief	54
9. Pleuntje bedenkt spelletjes	59
10. Bezoek	65
11. Beter worden is reuzefijn, maar	74